இந்துவதனம்—அங்கம் 7.

நந்தன் என்ற

பறைக்குலபக்தன்

ஸ்ரீ ராஜாமணி, நளினி ஹேஷ், ஸரோஜா,
ராவ் அமீர்சிங், உமாஹேமாவதி, சந்திரகாலிய [illegible]
ராயபுரம், [illegible]
முதலிய புத்தகங்களை இயற்றியவரும்,
முத்தியாலுப்பேட்டை ஹைஸ்கூல் உபாத்தியாயருமான
கீழ்விதி பிரயாகை சேஷாத்திரி ஐயங்கார்
எழுதியது.

[illegible]

ஸ்ரீரங்கா அண்டு கம்பெனி
முத்தியாலுப்பேட்டை
சென்னை
பிரசுரகர்த்தர்.

1922.

ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டது.] [விலை அணா 5.

[illegible]

நந்தன்

I

'தனக்குமேல் தன்நிலை நிறுத்திக்கொள்ளத் திறனறியாத மாந்தன் மிகவும் தாழ்ந்தவன்' எனக் கூறியுள்ளார் பெரியோர். 'தனக்குமேல் தன் நிலை நிறுத்திக் கொள்வது' என்பது மற்றெதனாலும் கிடைக்காது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் இருதயத்தில் மறைந்து கிடக்கும் பக்தியை வெளிப்படுத்தி, விருத்தியடையச் செய்தால்தான் அந்நிலையை எளிதில் பெறலாம். மானிடன் ஒவ்வொருவனும் தமோ குணம், ரஜோகுணம், சத்துவ குணம் என்னும் முக்குணங்களாலானவன். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சத்துவகுணம் ஒருவனிடத்தில் மேம்பட்டு விளங்குகின்றதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மற்றைய இரண்டு குணங்களும் அவனைவிட்டு மறைந்தொழிகின்றன. தனக்குமேல் தன்நிலை நிறுத்திக் கொள்வதில பக்தி நெறியைக் கடைப்பிடித்து வெற்றி பெற்றவன் நந்தன் ஒருவனே என்று சொல்லின் மிகையாகாது. அந்த நந்தனுக்குத் திருநாளைப் போவார் என்று மற்றொரு பெயரும் வழங்குவதுண்டு. அதன் காரணத்தைப் பின்னர் அறிவிப்போம்.

இன்றைக்குச் சுமார் அறுநூறு வருஷங்களுக்கு முன் பறையர்குலத்தில் நந்தன் பிறந்தான். ஆரியர்

கள் இந்தியாவில் குடியேறுவதற்கு முன் இவ்விடம் தங்கியிருந்த பூர்வ குடிகளின் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பறையர்கள். ஆகவே அவர்கள் பிறரால் இழிவாக மதிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். வேதங்களில் கூறப்பட்ட ஜாதிகள் நான்குதான். அவைமுறையே பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திர மென்பன. முதல் மூன்று வருணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், ஒரு பறையன் அருகில் செலவதும் பெரும் பாவம் என்று திரஸ்கரிக்கின்றார்கள். அவ்வாறு புறக்கணிக்கப்பட்ட பறையர்கள் அயலார் நிலங்களையுழுது, வேலைசெய்து, அவர்கள் கொடுக்கும் தானியத்தைக் கொண்டு தங்களையும் தங்கள் குடும்பத்தவர்களையும் போஷித்து வந்தார்கள். அவர்கள் பணக்காரர்களாக வாகவோ, நிலங்களைச் சொந்தமாக வாங்கவோ அவர்களால் சாத்தியப்படாது. அவர்கள் சம்பாதிக்கும் பொருள் வாய்க்கும் கைக்குமே எட்டாதென்றால் பணக்காரர்களாவது எப்படி? மதவிஷயத்தில் உயர்குலத்தவர்கள் கொண்ட உதாரசிந்தை, புறக்கணிக்கப்பட்ட பறையர் குலம் வரையில் எட்டவில்லை. அந்தக்குலத்தவர்கள் தாங்களாகவே ஒரு சமூகத்தை ஏற்படுத்தி அதற்கேற்ற பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொண்டார்கள். அதன் பலனாக அநேக துர்ப்பழக்கங்களும், வழிபட பற்பல தெய்வங்களும் அவர்களுக்குண்டாயின.

சென்னை மாகாணத்தில், தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலுள்ள ஆதனூர் கிராமத்துப் பறைச்சேரியில் நந்தன்

பிறந்தான். அச்சேரி இப்போதிருப்பதைப் போலவே அந்தக் காலத்திலும் இருந்தது. காற்றோட்டமில்லாத ஓலைறையுள்ள அநேக சிறு குடிசைகள், பூசனிக்கொடி படர்ந்த கூரைகளுடன் இருந்தன. அக்குடிசைகள் வரிசையாக விராமல் இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகச் சிதறிக்கிடந்தன. அச்சிறு குடிசைகளின் வாயில்களில் கரிப்பானைகளும், மிடாக்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. குட்டிச் சுவர்களும், எலும்புகளும், அழுகிய மாமிசங்களும் அச்சேரியில் நிறைந்திருந்தன. ஒரு பக்கத்தில் கத்திக்கொண்டு காலங்கழிக்கும் சேவல்களும் பெட்டைகளும், மற்றொருபக்கத்தில் ஓயாமல் நாள் முழுதும் குலைத்துக்கொண்டிருக்கும் நாய்களும், இன்னொரு பக்கத்தில் அடிக்கடி உரத்துக்கூவும் அலங்கோல ஆடை தரித்த அநாகரிகப் பெண்களும், மற்றோர் புறத்தில், ஒன்றுக்கொன்று விளையாடிக் கொண்டும், சண்டையிட்டுக் கொண்டும், மைபோல் கறுத்தமேனியும், மாசு படிந்த தேகமுமுள்ள பல சிறுவர்க்குழாங்களும் சூழ்ந்திருக்க இவைகளின் நடுவில் நமது பக்த சிரேஷ்டனை நந்தன் காலங்கழிக்கலானான்.

நந்தன் குழந்தையாயிருக்கும்போது மற்றப் பறைப் பிள்ளைகளைப் போல் இருக்கவில்லை. அவனுக்குக் களிமண்ணினால் சுவாமிபோல் செய்து அலங்கரிப்பதே பெரிய விளையாட்டு. அவன் சிறுவயதுக் கேற்ற அறிவிற் கெட்டிய விதம் மனதில் தோன்றியவாறு குட்டையாகவும், பருமனாகவும், முறுக்கிய மீசையும், சரி

கைத்தலைப்பாகை தரித்த கறுப்பு மேனியுமுடைய உருவங்கள் பல களிமண்ணினால் செய்வான். அந்த விக்கிரகங்களுக்கு அன்பும் ஆதரவும் தயாளமும் தன்னையடைந்தவர்க்கு அபயமளிக்கும் தண்ணருளும் ஒருமிக்க அமைந்திருப்பதைப் போலச் செய்து அவைகளைச் சுற்றி ஆடுவதும், பாடுவதும், அலங்கரிப்பதும், ஊர்வலம் வருவதும், தன்வயதொத்த சிறுவர்களைப் பக்தகோஷ்டியாகச் சேர்ப்பதும், தன் சுவாமிக்கு அடிக்கடி உற்சவாதிகள் செய்வதும் நந்தனுக்கு முக்கிய விளையாட்டுகள். ஆதனூர் பிராமண வீதியிலுள்ள சிவாலயத்தின் சிறுகோபுரம் அவனது மனத்தைக் கவர்ந்தது. அந்தக்கோபுரத்தின் அழகையும், கம்பீரத்தையும் கண்டு என்னென்னவோ எண்ணினான். தான் அக்கோவிலின் அருகே செல்லக் கூடாமையினால் இன்னும் ஏதோ அதில் விசேஷம் இருக்கவேண்டுமென்றும் அவன் நிர்மானித்தான். கோபுரத்தின் அழகையும், கம்பீரத்தையும், கோயிலின் இரகசியததையும் அறிய வேண்டும் என்ற பேரவா நந்தனுக்கிருந்தது. அந்தப்பேரவாதான் அவனுக்கு முக்தியை அளிக்க முக்கியகாரணமாயிருந்தது. அவன் அடிக்கடி கோயிலின் கோபுரத்தை அண்ணாந்து பார்த்து அதன் உருவத்தையும் அழகையும், கம்பீரத்தையும கண்டு அதன் உள்ளிருக்கும்—தனக்குத் தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டிருக்கும்-பரம் பொருள் இப்படிப்பட்ட இலக்ஷணத்துடன் இருப்பார் என்று தானே ஊகித்தறிவான். அந்தக்கோயிலினின்றும் எப்பொழுதாவது

சுவாமி யிருந்த ஆடம்பரத்துடனும், மேளவாத்தியங்களுடனும் அந்தக்கிராமத்து வீதிவழியே வருங்காலத்தில், தானும் மற்றப்பிள்ளைகளுடன் அந்தக்காட்சியைக் காணச் செல்வான். அப்படிக் கண்ட காட்சியை மனதில் பதித்துக்கொள்ளுவான். தெய்வீகமானவைகள்—கோவில்,உற்சவாதிகள்,பிராமணர், வேதங்கள்—எதுவாயிருந்தபோதிலும் அதை அசட்டை செய்யவே மாட்டான். அந்தக் குணம் அவனுக்குப் பிறவியிலேயே உண்டாயிருந்தது. அவன் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்திருந்தது இக்குணத்தைப் பின்னும்அதிகரித்தது.

வாலிபப்பருவமடைந்தபோது அவனுக்குப்பக்தியும் வினயமும் விருத்தியடைந்து வந்தன. நாளேறவேற இவைகள் பசுமரத்தில் அறைந்த ஆணியைப்போல அவன் மனதில் பதிந்துவிட்டன. பகவானுக்கு ஊழியஞ் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பினான். தன் சக்திக்கு ஏற்ற ஊழியம் எவ்வளவு தாழ்ந்ததாக விருப்பினும் அதை மனமுவந்து செய்ய நிச்சயித்துக் கொண்டான். உண்மையான பக்தி இருதயத்திலிருந்து பெருக்கெடுத்து வழியும்வரையில் அதிகரித்துக்கொண்டேவரும். அதன் பின்பு அந்தப் பக்தியானது உள்ளே அடங்காமல் செய்கைகள் மூலமாக வெளிப்பட்டு விடும்.

வெகு நேரம் நந்தன் எந்தக் கைங்கரியம்செய்தால் பகவானுக்கு ஏற்கும் என்று சிந்தை செய்வான். அவனுக்குப் பொருள் கிடையாது. அவன் பறையர்

குலத்துதித்தவன். அவனுக்கு ஒரு கைங்கரியமும் தோன்றவில்லை. என்ன செய்வான் பாவம்!

ஒரு நாள் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஆழ்ந்து யோசனை செய்துகொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று 'டங்கா உடல் தவல் முதலிய கோயில்மேளவாத்தியங்களுக்குத் தோல் உதவுவது ஒரு திருப்பணியேயாகும்' என்று அவன் மனதில் தோன்றிற்று. இவ்வெண்ணம் திடீரென்று உண்டானது அவனுக்குத் தெய்வீகமாக விளங்கியது. "பகவான் என்னுடன் பேசினார். மேளவாத்தியங்களுக்குத் தோலை வாலாயமாய்க் கொடுத்து வரும்படி எனக்கு ஆக்ஞாபித்தார்" என்று மிகவும் ஆனந்தத்துடன் உரக்கக் கூவினான். அப்பொழுதே அந்தத் திருப்பணியைச் செய்துவர நந்தன் ஆரம்பித்தான்.

உண்மையாகவே பகவான் எப்பொழுதும் நம்முடன் வார்த்தையாடி வருகிறார். ஆனால் அவர் வார்த்தையை நாம் செவிகொடுத்துக் கேட்கின்றோமில்லை. நாம் அவருக்கு அர்ப்பணமிடும் நைவேத்தியங்களை அவர் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அதிகாரியாக விருந்த போதிலும் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார். நல்லதோலைச்சேகரிக்கும்கஷ்டமும், அதைப்பதனிடும் சிரமமும், அதை அளவுபிரகாரம் அறுக்கும் அவஸ்தையும் நந்தனுக்குச்சத்காலக்ஷேபமாயின. அவைகள் தான் புண்ணியத்தைத் தரும்காரியங்கள் என்று

அவன் எண்ணினான். தோலின் வாசனை ஒன்றே அவன்மனதில் அநேக தெய்விக எண்ணங்களை எழுப்பும் சக்தியைப் பெற்றிருந்தது.

II

பறைச்சேரியில் நந்தனுக்குச் சில நண்பர்கள் உண்டு. (அவர்களுடைய பெயர் நமக்குக்கர்ன பரம்பரையாக வழங்கிவராமற் போய்விட்டதைக்குறித்து விசனப்படுகின்றோம்) அச்சிநேகிதர்கள்யாவரும் அவன்செய்யும் திருப்பணிக்கு உதவிபுரிந்தும் அவனுடைய ஊக்கத்தை விருத்திசெய்தும் வந்தார்கள். நந்தன் அடிக்கடி பகவானது கல்யாணகுணங்களையும், கீர்த்தியையும், மகிமையையும் அவர்களுக்கு எடுத்துச்சொல்லுவான். நெற்றியில் விபூதியைப் பூசிக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்குக் கொடுப்பான். தானும் மெய்யில் நீறுபூசி பரமசிவனைப் போல் விளங்குவான்.

ஒருநாள் வயலில் உழைப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாமல் ஒழிவாகவிருந்ததால் நந்தன் தன் தோழர்களுடன் வேறொருவரிடமும் சொல்லாமல் அருகேயிருக்கும் திவ்வியக்ஷேத்திரம் என்று சொல்லக் கூடிய திருப்பங்கூருக்குச் சென்றான். ஒருவருடனும் சொல்லாமல் சென்றதற்கு முக்கியகாரணம் அவர்கள் யாவரும் அக்கிராமத்துப்பிராமணர்களிடம் அடிமைகளாக விருந்த

மைதான். அந்தத் திருப்பங்கூருக்கு இப்போது பழையவைத்தீஸ்வரன் கோயில் என்று பெயர் வழங்கி வருகின்றது.

அவ்வூரை அவனடைந்ததும் அதை மூன்றுதரம் வலமாகவந்து அடிக்கடி மெய்யில் திருநீறணிந்து, சிவநாமங்களை உரத்துச சொல்லிக்கொண்டே வந்தான். நந்தன் தன்மனத்தைப் பகவானிடம் செலுத்திவிட்டான். பக்திமேலீட்டினால் ஆனந்தத்தாண்டவம் புரிந்தான்; ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்தான். சாயங்காலம் சூரியனஸ்தமித்ததும் ஆலயக்கதவுகள் திறக்கப்பட்டபோது நைவேத்தியத்திற்காகத்தான் கொண்டுவந்திருந்த தேங்காய்களையும், வாழைப்பழங்களையும், தோல்மூட்டைகளையும் குருக்களிடம் நந்தன் அனுப்பினான். அவன் கோயிலுக்கு வெளியிலேயே துவஜஸ்தம்பத்திற்குச் (கொடிமரம்) சற்றுத்தூரமாகவே நின்றான். அங்கிருந்தபடியே பகவானைத் தரிசித்தான். நந்தனுடைய ஆனந்தம் சொல்லத்தரமல்ல. அவன் பகவானைத் தரிசித்தது அதுவே முதல் தடவையானதால் பரமானந்தமடைந்தான். தொலைவிலிருந்தே சுவாமியைத் தரிசித்தபோதிலும், நெய்விளக்குகளின் பிரகாசத்தில் கடவுளின் தேஜஸ் பிரகாசிப்பதைக்காணப் பேரானந்தங் கொண்டான். மணிகளின் ஓசையும், பக்தசிகாமணிகளின் கூட்டமும், மந்திரங்களின் சப்தமும், தேவாரப்பதிகங்கள் பாடப்படுவதனாலுண்டாகும் இனிய கீதங்களும், தேவதா

பூஜையும், கற்பூர ஆரத்தியும், தூபதீப நைவேத்தியங்களும இவைகளெல்லாவற்றையும் விட சிவலிங்கம், அந்தப் பிரதேசத்தைப் பகவான் சன்னதியாகவும், வேதங்கள் உறைவிடமாகவும மாற்றியது. இவைகள் யாவும நந்தன் மனதில் பதிந்திருந்த சித்திரத்தைப் பின்னும் விசாலப்படுத்தி உறுதியாக நிலைக்கச்செய்தன. அவன் இழிகுலத்தில் பிறந்திருந்தது அவனுக்கு அனுகூலமாயிற்று. தினந்தோறும் பகவான் அருகே நின்று தரிசிக்கும் பிராமணர்களின் பக்தியைக் காட்டிலும நந்தன் பக்தி ஆயிரமடங்கு அதிகமாயிருந்தது. இளமையில் கொண்டிருந்த ஆச்சரியமும் வியப்பும, முற்றிலும் அவனை விட்டு நீங்கவில்லை.

நந்தன் கண்ட காட்சி மிகவும் நூதனமாயும், வியப்பைத் தாந்தக்கதாயுமிருந்ததால் அதைக் கண் கொட்டாமல பார்த்தான். விழிகளினின்றும் நீரைத் தாரை தாரையாகப் பெருக்கினன். பகவானிடத்தில் அவனுக்கிருந்த பிரேமையானது நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம விருத்தியாகிக் கொண்டேவந்தது. கடைசியில் ஒரே மனதாகப் பகவானைத் தியானம் செய்ய யோகத்திலமர்ந்துவிட்டான். அந்த ஆனந்தத்தில் மூழ்கியதும் எல்லா எண்ணங்களும பறந்தோடிவிட்டன. அவனுடையபக்தியின் விசேஷத்தைக்காண்போர் ஆச்சரியங் கொள்ளாமல் இருக்கவேமாட்டார்கள். அவன் இழிகுலத்தில் உதித்தவனுயிருந்தாலும் அப்போது அவன் முகமண்டலத்தில் பிரகாசித்த தேஜஸைத்தரிசித்தவர்

கள் வியப்புக்கொள்ளாமலிருந்திரார். அந்தப்பக்தியோகத்தினின்றும் அவன் எழுந்திருக்கும்போது அவனைச் சுற்றி அநேகர் சூழ்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

நந்தன் திருப்பங்கூர் ஆலயத்திற்கு வந்தவிஷயம் சரித்திரத்தில் என்றென்றைக்கும் அழியாமலிருப்பதற்கு ஓர் அரியசம்பவம் நடந்தது. அந்தச்சம்பவம் அந்த ஆலயத்திற்கே ஒரு புகழைத்தந்தது. துவஜஸ்தம்பத்திற்கு வெளியே நின்று பகவானுடைய திவ்வியமங்கள ரூபத்தைத் தரிசிக்க நந்தன் கஷ்டப்பட்டான். சிவலிங்கத்திற்கு நேர் எதிரே நந்திபடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் பகவானது மங்களரூபம் நந்தனுக்கு மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே பரம சிவன் தன்பக்தன் மீது கருணை கொண்டு நந்தியை ஒருபக்கம் ஒதுங்கியிருக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அக்கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு இன்றையவரையிலும் அந்த நந்தி விக்கிரகமானது திருப்பங்கூரில் பகவான் சன்னிதானத்திற்கு நேர் எதிரே வைக்கப்படாமல் சற்று ஒரு பக்கம் ஒதுக்கமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

III.

நந்தன் யோகத்தினின்றும் விழித்தெழுந்ததும் எதிரே நின்றுகொண்டிருந்த அந்தணர் கூட்டத்திற்கு நமஸ்காரஞ் செய்தான். பிறகு தன் நண்பர்களுடன் மறுபடியும் அக்கிராமத்தை வலம்வர ஆரம்பித்தான். அப்படிப் பிரதக்ஷிணமாக வரும்போது அக்கிரகாரத்தில் கோடி வீட்டின் தெருத்திண்ணையின்மீது ஓர் அந்தணர் உட்கார்ந்து எதிரே அமர்ந்திருந்த ஒரு பெரிய கூட்டத்தவர்க்குச சிதம்பர புராணத்தைப்பற்றி உற்சாகத்துடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். நந்தன் அவ்வீதியை அணுகும்போது சிதம்பரந்தான் பூலோகத்தில் மோக்ஷங் கொடுக்கும் புண்ணிய பூமி. அந்தத் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஆலயத்தை எவன் தரிசிக்கின்றானோ அவன் சண்டாளனாக விருந்தாலும் பிறப்பு இறப்பு என்பவைகளை ஒழித்து, சமுசாரசாகரத்தைக் கடந்துமோக்ஷக்கரை ஏறுகின்றான்' என்று அந்தப் பிராமணர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இதைச் சொல்லி முடித்ததும் அந்த ஆலயத்தைப் பற்றி வருணிக்கத் தொடங்கினார்.

'ஐதிகரீதியில் சிதம்பரம் உலகத்திலுள்ள நகரங்கள் எல்லாவற்றினையும் விட மிகவும் தனதானிய சம்பத்தைப்பெற்றிருந்தது. கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பாலஸ்தீனம் எப்படியோ, முகமதியர்களுக்கு மெக்கா எப்படியோ, வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்ரீரங்கம் எப்படியோ, அப்

படி சைவர்களுக்குச் சிதம்பரம் என்ற க்ஷேத்திரம் புண்ணிய பூமி. இது தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஐந்து க்ஷேத்திரங்களில் ஒன்று. அந்தப்பஞ்ச க்ஷேத்திரங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் பரமசிவன் பஞ்சபூதங்கள் ஒவ்வொன்றின் அமிசத்தைப் பெற்றிருக்கின்றார். சிதம்பரத்தில் அவர் பஞ்சபூதங்களில் முதன்மையான ஆகாச அமிசத்தைப் பெற்றிருக்கின்றார். பஞ்சபூதங்களைக் கடவுளாகப் பாவித்து வழிபடுவது என்பது வேதசம்மதமானது. இது ஒன்றே பிரபஞ்சம் பஞ்சபூதங்களாலானது என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகின்றது. சிதம்பரத்திலிருக்கும் ஆகாசம் இரசாயன சாஸ்திரிகள் கூறும் அந்த ஆகாசமல்ல. அந்த ஆகாசமானது சர்வ வியாபகமாயும் ஆதியந்தமில்லாததாயுமுள்ள தனிப்பெரும் பொருளேயாம். சிதம்பரத்திலுள்ள ஆலயத்திற்குத்தான் கோயில் என்று சொல்லத் தகும். அக்கோயிலின் நடுவில் சித்சபை என்று சொல்லப்படும் தங்க ஓடு வேய்ந்த மண்டபம் இருக்கின்றது. இந்தக்கனகசபையில்தான் நடராஜ மூர்த்தியின் திவ்விய மங்கள விக்கிரகம் தேஜோமயமாக விளங்குகின்றது. மற்றைய விக்கிரகங்களைக் காட்டிலும் நடராஜ மூர்த்தியின் விக்கிரகம் தான் மிக அழகும், தேஜஸுடம் மூர்த்திகரமும் பெற்றது. மற்ற கோயில்களிலுள்ள நடராஜ விக்கிரகந்தான் மிகவும் மேன்மையும் தெய்வீகமும் பொருந்தியது. சிற்பசாஸ்திரப்பிரகாரம் ஆலோசனைசெய்தால் அவ்வளவு அழகும், தோஷமற்றதும், மூர்த்திகரம் பெற்றதுமான விக்கிரகம் அதைப்போல

கிடைப்பது அருமையினும் அருமை என்று நன்றாக விளங்கும்.

மிருதுவான சுருண்ட மயிரும், நீண்டு சற்றே எடுப்பான நாசியும், கருணை சொரியும கண்ணிணைகளும், தயையும், ஆனந்தமும் தாண்டவமாடும் முகமண்டலமும், அழகாகமடிந்த கைகளும, அவைகளில் பிரகாசிக்கும ஆபரணங்களும் காண்பவர்கள் உண்மையிலேயே விக்கிரகம்நர்த்தனஞ் செய்கிறதுஎன்றுசொல்லத் தகும் நடனமும, கடைசியில் மனதைக கவரும தூக்கியபாதமும நான் எழுதும்போது என் கண்முன்னே தோன்றுகின்றன. கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்கினியினின்று கிளம்பும் நெருப்புபொறிகள் போலவும், ஊற்றினின்றுங்கசியும் நீர்த்துளிகளை போலவும, நடராஜமூர்த்தியின் வலது கரங்களிலொன்றிலுள்ள டமருகத்தின் சப்தத்தினின்றும் அகில உலகங்கள் உண்டாயின என்பதை அந்த டமருகம் நன்றாகக்குறிப்பிடுகின்றது. மற்றொரு வலதுகரத்திலே அபயம அளிக்கின்றார். நக்ஷத்திரங்கள், மலைகள், சமுத்திரங்கள் இவைகள் எல்லாம நிலையற்றவை அற்பவாழ்வைப் பெற்றவை என்று குறிப்பிட்டுச் சம்மரிக்குஞ் சக்தியை இடது கரங்களிலொன்றிலுள்ள அக்கினிஜ்வாலையானது சூசிப்பிக்கின்றது. இரகசியம்—ஒருவருக்கும புலப்படா இரகசியம்-ஒன்று இருக்கின்றது என்று அவருடைய ஊன்றியுள்ள வலதுகால் வெளியிடுகின்றது. கடைசியில், குஞ்சிதபாதமானது (தூக்கியபாதம்) பகவானின்

காருண்யத்தைக் குறிக்கின்றது. அந்தப்பாதத்தைச் சரணமாக, எவர்கள் அடைகின்றார்களோ அவர்களை அபயந்தந்து காப்பாற்றுகிறது அப்பாதம். அது அவர்களைச் சமுசாரபந்தத்தினின்றும பிறப்பு இறப்புமுதலிய கருமங்களினின்றும் காப்பாற்றுகிறது.

அப்பர், மாணிக்கர், பட்டினத்தார், தாயுமானவர் இவர்களெல்லாம அவருடைய சன்னிதானத்தில் சாதாரணமாகப் பேசும் தமிழைமறந்து, அழகும், சிறப்பும்தத்துவமும் இனிமையும் ஒருங்கமைந்த செய்யுள் நடையில் தோத்திரங்கள் செய்தது ஓர் அச்சரியமல்ல. தெற்கிலுள்ள சிவனடியார்களுக்குப் பிரபஞ்ச நாடகசூத்திரதாரியான நடராஜமூர்த்தியின் ஆனந்தத்தாண்டவம் என்றால் கொண்டாட்டம். அவர்களுக்கு எங்கு அணுக்கள் அசைகின்றனவோ அங்கு நடராஜன் நடனம் புரிகின்றார் என்ற கொள்கை உண்டு. குழந்தைகளின் விளையாட்டிலும், ஸ்திரீகளின் புன்சிரிப்பிலும் இராஜாக்களின் யுத்தத்திலும், நக்ஷத்திரங்களின் சலனத்திலும், பூகம்பங்களிலும், அக்கினியிலும், பிரளயத்திலும், நீர்த்துளிகளிலும் நடராஜன் நடனம் புரிகின்றார், என்றென்றும் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்கின்றார் என்ற முழுநம்பிக்கை அச்சிவனடியார்களுக்கு இருந்து வந்தது.

வேதாந்திகளுக்கு, நடராஜமூர்த்தி சர்வவியாபியான பரமாத்மாவாகவும், அவருடைய நடனம் காமக்கு

ரோதலோப மத மாற்சல்யம் என்றவைகளை ஜெயித்த ஆன்மா எந்த நிலைமையிலிருக்குமோ அந்த நிலையைக் குறிக்கும் என்ற கொள்கை இருந்தது. இந்தத் தத்துவவிஷயங்களை அறிந்துதான் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள் ஈ பரிஷத்து உபதேசத்தைப் போன்ற பல அரிய கவிகள் இயற்றியிருக்கின்றார்.

சிதம்பர மகாத்மியத்தில் இன்னொரு அரிய விஷயம் காணக்கிடைக்கின்றது. பதஞ்சலியும், வியாக்கிரபாதரும் நடராஜமூர்த்தின் சன்னிதானத்தை யடைந்தார்கள். பதஞ்சலி என்பவர் முனிவர். அவர் சமஸ்கிருதத்தில் இலக்கணம் இயற்றிய நிபுணர். அவர் யோகத்தின் விசேஷத்தால் நடராஜமூர்த்தியை அடைந்தார். வியாக்கிரபாதரும் பெரிய மகான். அவர் பெருமானிடத்தில் கொண்ட பக்தி விசேஷத்தால் நடராஜரை அடைந்தார். யோகம், பக்தி இவ்விரண்டும் ஒரு முடிவையே கடைசியில் கொடுக்கின்றன என்பது இவ்விஷயத்தால் விளங்குகின்றது. உலகத்திலுள்ள எல்லாமதங்களும், கொள்கைகளும், அறுதியாய், எங்கும் நிறைந்தவராய் விளங்கும் பரம்பொருளை அடைய வெவ்வேறான மார்க்கங்கள் என்று ஒரேவார்த்தையில் சுருக்கமாகச் சொல்லலாம். அந்தக்கோயிலின் மதிலுக்குள்ளேயே, நடராஜரது சன்னதிக்கு அருகிலேயே—ஸ்ரீகோவிந்த ராஜப்பெருமாளது சன்னதியிருக்கின்றது. இதனால் வைஷ்ணவர்களுக்கும் சிதம்பரம் திவ்வியக்ஷேத்திரமாயிருக்கிறது.

சிதம்பரத்தின் மகிமையை சாதுரிய மொழிகளாலும், வருணனைகளாலும் அலங்கரித்து அந்த அந்தணர் சொல்வதை நந்தன் அதிக கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். சிதம்பரம், நடராஜமூர்த்தி, இவ்விரண்டு பதங்கள் அவனுக்கு அதிக இன்பத்தைக் கொடுத்தன. அன்றைய இரவே அவ்விடத்திற்கு அருகாமையிலிருந்த சிதம்பரத்திற்குச் சென்று தரிசிக்க வேண்டுமென்று அவன் பெரிதும் விரும்பினான். அந்தோ! மனிதன் தானொன்று நினைக்க அது பல விடையூறுகளால் வேறொன்றாகிறது. நந்தனைக்காணாத அவனுடைய நண்பர் பலவிடங்களிலும் சென்று தேடிக் கடைசியில் அவனைக் கண்டுவிட்டார்கள். இப்பொழுது அவன் விருப்பம் ஈடேறாமல், அவனுடைய நண்பர்களால் தடுக்கப்பட்டது. அவன் தோழர்களில் ஒருவன் நீ சிதம்பரம் போய்ச் சேருவதற்குள் கோவில் கதவு மூடப்பட்டுவிடும். போயும் பிரயோஜனமில்லை என்றான். மற்றொருவன், அடே நந்தா, நீ இதற்குள்ளாக நாம் ஒருவனுக்கு அடிமையாயிருக்கிறோமென்பதை அடியோடு மறந்துவிட்டாயே. நாம் ஊரை விட்டு வந்து வெகு நேரமாய்விட்டது. இனி ஒரு நிமிஷமும் தாமதிக்கக்கூடாது என்றுரைத்தான். அப்பொழுது நந்தன் ஒரு புத்தியில்லாத மூடனாக விருந்திருப்பானானால், 'அடே கடவுளைவிட அந்தப் பிராமணன் உயர்ந்தவனா! நான் அவனை இலக்ஷியமும் செய்யமாட்டேன் நான் என் இஷ்டப்படி செய்கிறேன்' என்று கூறியிருப்பான். ஆனால் நந்தன் அவ்விதம் சொன்னவனல்ல.

IV.

நந்தன், தன் ஊர் வந்து சேர்ந்தநாள் முதற்கொண்டு நடராஜரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பெரிதுங் கொண்டான். இரவும் பகலும் நடராஜமூர்த்தியை எண்ணியெண்ணிப் பாடுவான்.

“ திருத்தகு பொன்னம்பலத்தே திருநடஞ் செய்தருளுந்
திருவடிகளடிச் சிறியேன் சென்னிமிசை வருமோ
உருத்தகு நானிலத்திடையீண மலத்தடை போய்ஞான
உருப் படிவமசை வேறே யொன்றிரண்டென்றோத
பொருத்தரு முழு சுத்த சிவானந்த வெள்ளத்ததும்பிப்
பொங்கிய கம்புறங் காணு தெங்கு நிறைந் திடுமோ
அருத்தகு மய்வெள்ளத்தே நான் மூழ்கி நான்போ
யதுவாகப் பெறுவேனோ வறிகதிலேன் மேல்வினையே.

என்று மிக உருக்கமாகப் பாடினான்.

நிலத்தில் உழுதுகொண்டிருக்கும்போதும், வீட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் சமயத்திலும், உறக்கங் கொண்டிருக்கும் காலத்தும் எப்பொழுதும் அவனுடைய மனம், சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மாரம் என்ற முத்தொழிலையும் ஏற்று ஆனந்தக்கூத்தாடும் எம்பெருமானிடம் குடிகொண்டிருந்தது. அவன் ஒவ்வொரு நாளும் தன் யஜமானனிடம் தில்லைக்குப்போக உத்தரவுபெறவேண்டும் என்று உத்தேசங் கொள்வான். ஆனால் உத்தரவு கேட்டபாடில்லை. அநேகநாட்கள்

சென்றன. சிதம்பரம்செல்ல செலவுபெறயஜமானனைக் கேட்டு அவர்கொடுக்க மறுத்துவிட்டால் என்னசெய்வதுஎன்று பயப்பட்டுக்கொண்டே வாளாயிருந்து விடுவான். தினந்தோறும் தன் நேசர்களிடத்தில் நான் நாளை சிதம்பரம்போகின்றேன் என்று சொல்லிவருவான்.

எத்தனையோ நாட்கள்வந்து கழிந்தன. அப்பொழுதும் அவன் சிதம்பரம் சென்றவனல்ல. இவ்விதமே நாளை நாளையென்று ஏமாந்தான். அவன் 'நாளைபோவேன்' 'நாளைபோவேன்' என்று சொல்லிவந்ததனால் அவனுடைய அன்பர்களெல்லாம் அவனைத் திருநாளைபோவார் என்று பரிகாசமாய் அழைப்பதுண்டு.

இது நிற்க, ஆதனூர்ப்புலையர்கள் யாவரும் நந்தனது திருவிளையாடல்களை முதலில வேடிக்கையாத்தமாய் மதித்தார்கள். அவர்கள் நந்தன் நாளுக்குநாள் நடையுடை பாவனைகளில் மாறுபட்டுவருவதைக்கண்டு பெரிதும்பயந்தார்கள். அப்புலையர்களுக்குப்பக்தி இன்னவிதமிருக்கும் என்பதுகூடத்தெரியாது. நந்தன் அடிக்கடி சிவநாமங்களை ஸ்மரிப்பதும் அடிக்கடி திருநீற்றை தேகத்திலபூசுவதும் இடைவிட்டுயோகத்தமர்வதும, இச்செய்கைகள் அவனது உறவினர்களுக்கு அச்சத்தை அதிகரித்தன. அவனுடைய சாந்தகுணமும், விநயமும, பகவானைப்பற்ற எச்சமயத்திலும் பேசுவதும, அவரதுகுணத்தையும் மகிமையையும் சொல்வ

தும், வேலைமீது கொஞ்சமும் கவனமில்லாதிருப்பதும் அப்புலையர்களுக்கு அதிக கவலையையும் ஏக்கத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டன. புலையர்களின் இழிதொழில்கள் ஒன்றிலும் அவன் சேரமாட்டான். மாமிசத்தையும் மதுவையும் அவன் அடியோடு வெறுத்தான். ஆடு முதலிய ஜீவப்பிராணிகள் கொலை செய்யப்படுவதினின்றும் தன்னால் கூடியவரையில் தடுத்து வந்தான். சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் கொலையை மறுத்துக் கண்டித்து வந்தான். அவனுடைய குலத்தவர்கள் வீண் வம்பு பேசிக்காலங்கழிக்கும்போது, தான் ஒரு மரத்தடியிலமர்ந்து கடவுள் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருப்பான். தன்னைச் சுற்றியுள்ள அதியற்புத சிருஷ்டிகளைக் கண்டு பிரபஞ்சத்திலுள்ள செடி, மரம், மலை முதலிய விநோதங்களைப் புகழ்வான். 'ஆ! இவைகள் யாவும் நடராஜருடைய ஊன்றியபாதத்தின் மகிமைகள். என் ஈசனே, தங்களிடம் வரும் பாக்யத்தை எனக்குத் தந்து, தங்களது நிஜஸ்வரூபத்தையுங் காணும்படியாகக் கிருபை செய்யப்பிரார்த்திக்கின்றேன்' என்று கடவுளை இறைஞ்சுவான். பிறகு அவன் கனகசபேசனது குஞ்சிதபாதத்தை ஸ்மரிப்பான். கண்களில் நீர்ததும்ப அந்தப் பாதத்தின் கீழ் சரணமடைய வேண்டுமென்று விரும்புவான்.

ஒரு நாள் நந்தன் வெகுநேரம் பகவத்தியானத்திலமர்ந்திருந்ததனால், விழிகளிலிருந்து ஆனந்த நீர்சொரிய, தாண்டவம் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அப்போ

ழுது அந்தப்பக்கமாக ஒரு புலையன் வந்தான். நந்தன் தேகந்தெரியாமல் கூத்தாடுவதையும், மெய்சிலிர்ப்பதையும் கண்டு ஏதோ கெட்டக்கிரகம் அவனைப்பிடித்திருக்கிறதென்று சேரியிலிருந்தவர்களிடம் அவன் சொன்னான். இச்சமாசாரத்தை அவர்கள் நம்பிவிட்டார்கள். உடனே அவர்கள் பக்தசிரேஷ்டனைப் பிடித்துக் குலுக்கியும், அடித்தும், இம்சைகள் செய்து என்ன விசேஷம் என்று கேட்கத்தலைப்பட்டார்கள். அவனுடைய தொந்தரவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் 'கடவுள் ஒருவர் இருக்கின்றார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகும் எவனாவது அவரை நமஸ்கரியாதிருப்பானா?' என்றான். இதன் பொருள் அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை. அப்பொழுதே, சில கிழவர்கள் ஒன்று கூடி நந்தன் தன் குலதெய்வத்திற்குச் செய்யவேண்டிய பூஜைகளைச் சரிவர செய்யாத குற்றத்தினால் இம்மாதிரி பித்தன்போல் பிதற்றுகின்றான் என்றும் அடுத்த நாளே பூஜை செய்விக்கவேண்டியது அவசியம் என்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

பூஜை போடுவதற்குத் தடபுடலாகக் காரியங்கள் செய்யப்பட்டன. ஒரு பெரிய பந்தல் ஒன்றும் போடப்பட்டது. அதன் கால்களில் அநேக வாழை மரங்களும், தேங்காய்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. மாவிலைத் தோரணங்கள் நெடுகத் தொங்கின. கொடிகள் பல காற்றிலசைந்து கொண்டிருந்தன. பலியிடுவதற்காகக் கோழிகளும் ஆடுகளும் அநேகம் ஓரிடத்தில் சேக

ரிந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன.

குறி சொல்வதில் தேர்ந்தவன் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஒரு வள்ளுவப் பூசாரி பூசை செய்ய ஏற்படுத்தப்பட்டான். அவன் களிமண்ணினால் வீரன், இருளன் முதலிய அநேக சில்லரைத் தேவதைகளின் உருவங்களைச் செய்தான். அதற்கு அடுத்தநாள் சேரியிலுள்ளவர்கள் யாவரும் பந்தலின் கீழ் கூடியிருந்தார்கள். களிமண் பொம்மைகளெல்லாம் வரிசையாக வைக்கப்பட்டன. கோழிகளும், ஆடுகளும், கட்குடங்களும் எதிரே நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அக்கூட்டத்தினிடையில் நந்தனைச் சிலர் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வள்ளுவன் தன் கையிலுள்ள உடுக்கையைத் தட்டவாரம்பித்தான். உடனே தாரைகளும், தப்பட்டைகளும் அடிக்கப்பட்டன. குழல்களும் ஊதப்பட்டன. சில நிமிஷங்கள்வரை இக்கர்ண கடூரமான வாத்தியங்கள் ஒலித்தன. அதன் பின்பு அவைகள் அடங்கிவிட்டன. பூசாரிக்கு ஆவேசம் வந்துவிட்டது. தன்மீது தெய்வம் வந்து விட்டதென்று குதித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்யலானான். மற்றபேர்கள் அவனைப் பலங்கொண்டு பிடித்து அமுக்கிக் கொண்டார்கள். அப்படியும் அவன் உடுக்கையைத் தட்டிக் கொண்டும், கையினால் ஜாடைகள் செய்து கொண்டும் "நந்தன், நந்தன்-நந்தனை நம்முடைய கடைத்தெருவிலுள்ள புளியமரத்திலிருக்கும் பெரிய பிசாசு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அது அவனை இடியிடியென்று

சிரிக்கச் செய்யும்; ஓவென்று அழச்செய்யும், பேசச் செய்யும்; தூங்கச் செய்யும். இம்மாதிரியெல்லாம் நந்தன் செய்துவருகின்றானல்லவா" என்று அப்பூசாரி கேட்க, எல்லோரும் ஒரே கூச்சலாய் 'ஆம், ஆம் உண்மைதான், உண்மைதான் எவ்வளவு சரியாய் தெய்வம் சொல்லிற்று பார்த்தாயா' என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆனால் நந்தன் ஒன்றும் சொல்லாமல் தன் மனதிற்குள்ளேயே "ஹா! பிரபோ, மகாப்பிரபோ உமது திரு நடனத்தின் நேர்மைதான் என்னே! என்னே! உமது முடிவற்ற நடனத்தில இதோ இவர்களுடைய கூத்தும் ஆச்சரியமாகவிருக்கின்றது" என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

பின்னும் அப்பூசாரி "நூறு ஆடுகளைப்பலியிடுங்கள். இருநூறு கோழிகளைக்கழுத்தை முறித்து அர்ப்பணஞ் செய்யுங்கள். குடங் குடமாக கருப்பண்ணனுக்கும் அவன் உடன் பிறந்தவர்களுக்கும் கள்ளை நைவேத்தியஞ் செய்யுங்கள். அப்பொழுது தான் நந்தனுடைய பித்தம் தெளியும்"என்றுசொன்னான். அவன் கொண்ட ஆவேசமும் அடங்கியது. உடனே நடுத்தர வயதுள்ள புலையர்களனைவரும் கூட்டமாகக் கூடி ஆட்டம் ஆடியும், பாட்டுப் பாடியும் காலங்கழித்தனர்.

இவர்களது ஆட்டத்தையும், பாட்டையும் கவனித்த நந்தன் சிவபிரானிடத்தில் பக்தியாக விருக்கும்படி அவர்களுக்கு எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறினான். அந்த

வெறிபிடித்த கூத்தாடிகள் அவன் சொன்னதைச் செவி கொடுத்துக் கேட்டார்களில்லை. நந்தன் சொல்வது தான் என்ன வென்றும் அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. அக்கூத்து ஆடி நின்றதும் அதைவிடக் கேடான செய்கை தொடர்ந்தது.

ஒரு பாவமு மறியாத சாதுவான ஆடுகளையும், கோழிகளையும் கொன்றார்கள். அக்கொலையைக் காணச் சகியாது நந்தன் எழுந்திருந்து கொலை செய்வதை மறுத்தான். ஆனால் பயனற்றுப் போய்விட்டது. சிருஷ்டி கர்த்தனது மகிமையையும் அருளையும் பற்றி வெகுவாகச் சொல்லி, அவர்கள் வழிபடும் கெட்ட, கொடூரமான தெய்வங்களை விட்டுத் தன்னுடன் நடராஜ எம்பிரானை சேவிக்க வரும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அவனது உபதேச மொழிகள் யாவும் கானகத்தில் காய்ந்த நிலவைப்போலும் கோழியின்னெதிரில் வீசிய நன்முத்துக்கள் போலவும் பயனற்றுப்போயின.

நந்தன் இவ்விதம் பேசுவதைக் கண்டு பின்னும் அப் பஞ்சமர்கள் பூசாரி கூறிய மொழிகளை முற்றிலும் நம்பினார்கள். அறிவின்மை என்னும் அந்தகாரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கும் தன் உறவினர்களைக்கண்டு துக்கமு கொண்டு எவ்விதத்திலாவது அவர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு கடவுளைப் பிரார்த்தித்தான்.

கனகசபேசனைத் தியானஞ் செய்யச் செய்ய சித்தம்

பரம் சென்று அவரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் நந்தனுக்கு உறுதிப்பட்டு வந்தது. அந்த எண்ணம், தில்லைக்குச் செல்ல வேதியனை விடை கேட்கும்படி அவ்வளவு பலத்தை அவனுக்கு அளித்தது. அளித்தும் கூட அவன் சற்று நேரம் தயங்கியபிறகு தன் தலைவனிடம் சென்றான்.

இதற்குள்ளாகப் பிடாரியின் பக்தர்கள் யாவரும் ஒரு கூட்டமாய்த் தங்கள் தெய்வம் நந்தன் விஷயத்தில் தோற்றுப் போய்விட்டதற்றேல அவைகளைக் காட்டியும் பெரிய கோபமான வேதியனிடத்தில் அவன் செய்தவைகளைப் பற்றி முறையிடச் சென்றார்கள். வேதியனும் அவர்களது வாய்மொழியைக் கேட்டு 'நந்தன் விஷயத்தில் தகுந்ததைச் செய்வோம்' என்று சொல்லி அவர்களை யனுப்பிவிட்டான்.

V.

புலையர் கூட்டம் மறையவனிடத்திருந்து மறைந்த பின்னர் நந்தன் தன் யஜமானனான வேதியனிடம் சொல்லலானான். அவனை வணங்கி நந்தன் "இப்பொழுதாவது சிதம்பரஞ் செல்ல விடையருள வேண்டும்" என்றான். இம்மொழியைக் கேட்டதும் அவ்வந்தணப் பிரபு சினங்கொண்டு 'அடே நந்தா! உனக்கு இந்த மதி தந்ததாரடா; புலையனான உனக்குச் சிதம்பர தரிசனம் ஒரு கேடா. ஏ! மடையா, கள்ளப்பயலே, நான்கு வேதங்களை உணர்ந்தவர்கட்கும் காணக்கிடைக்காத தரிசனம் உனக்குக் கிட்டுமோ? இதனால் பார்ப்பானாகிவிடலாம் என்று எண்ணுகின்றாயா' உனக்கு மிகவும் கொழுப்புப்பிடித்திருக்கிறது. சாட்டைகொண்டு உன்னை நன்றாகப்புடைக்க வேண்டும். "நீ சிதம்பரமா போகவேண்டும்" என்று உருமினான்.

இம்மறு மொழியைக் கேட்டதும் பேதை நந்தன் கோடை இடிகேட்ட நாகம் போலானான். மேல் கொண்டு ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லாமல் திரும்பிவிட்டான். தன்மனைத்திற்குகந்த மரத்தடியிலமர்ந்து கண்களில் நீர் வாரப்புலம்பி 'ஆ! கடவுளே, உன் நெஞ்சம் தான் கல்லோ, இரும்போ, மற்றுயாதோ அறிகிலேன். என் தலைவனும் வேதியனை நிந்திப்பதில் ஒருபயனுமில்லை. அவரும் உன்னுடைய ஆக்கினைப் பிரகாரம்

நடக்கின்றார். அகில உலகத்திலுள்ள அணுவும் உனது கட்டளையின்றி அசைவதில்லை என்று அறிஞர் கூறுகின்றார்களே! அடியேன் ஒரு கேவலமான பறையன். உனது கருணைக்குப் பாத்திரமற்றவன். ஆ! என்ன கடினசித்தம் உனக்கு என் விஷயத்தில். பேதையான அடியேன் மீது உனக்குச் கொஞ்சமும் கிருபையில்லையா? கருவப்படும்படி என்னவாழ்வு எனக்கு இருக்கின்றது. எனக்குச் செல்வமுமில்லை; அழகையும் பெற்றவனல்லன்; கல்வியறிவில்லாத பெரு மூடன் நான்; எவ்விஷயத்திலும் கீர்த்தியும், புகழும் பெற்றவனல்லேன். இவைகள் தாமேனெனில் பறைக்குலத்துதித்து, பிறந்த நாள் முதல் அடிமையாகவுமிருக்கின்றேன். என் இதயத்தில் உறையும் நடராஜா! உனது கருணை எனக்குக்கிடைக்கும் என்று எண்ணி நான் நம்பியிருந்தவரையில் இவைகளைப் பொருட்படுத்தினவனல்ல. இப்பொழுதோ, அவ்வெண்ணத்தையும் என்னிடத்திலிருந்து அபகரித்துக் கொண்டாய். நான் எவ்விதம் தான் உயிர்வாழ்வது? எளியவனை என் மீது உனக்குச் சிறிதும் கருணையில்லாததனால் நான் என்னுயிரை உனது திவ்விய நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டே விடுகின்றேன்' என்று தீர்மானித்துத் தற்கொலை புரிந்துகொள்ளவும் நினைத்தான். இவ்வளவு அவன் கூறியபோதிலும் கனகசபேசனிடத்தில் எள்ளளவும் நம்பிக்கை இழந்தவனல்ல. சிறிது பொழுது பொறுத்து 'எனக்கு ஏது நன்மையென்

பதைப் பகவான் நன்ருக அறிவார். அவருடைய விருப்பத்திற்கு இணங்க நன்மையே செய்யினும், தீமையே செய்யினும் நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்!" என்று தனக்குள் சிந்திக்கலானுன்.

சின்ஞட் கழித்து இரண்டாவது முறை தில்லைக்குச் செல்ல அநுமதி கேட்கலானுன். இம்முறையும் நந்தன் மறையவனிடமிருந்து விடை பெற்ருனில்லை. செலவு பெறுவதற்குப் பதிலாக நந்தன் நிந்தைகளைப் பெற்ருன். இச்சமயம் அவன் அதிகமாக வருந்தப் படவில்லை. ஏனென்ருல் பகவானது தரிசனத்தைப் பெறத்தகுந்த பக்தி தன்னிடமில்லை என்பதை யுணர்ந்தான். ஆகவே முன்னைக் காட்டிலும் அதிக பக்தியும், விநயமும் கொண்டு வழிபடலானுன். சிற்சில வேளைகளில் யோகத்தமர்வதும், சிற்சில வேளைகளில் கண்விழித்திருந்த ஒவ்வொரு நொடியும் கனகசபேசனை மறவாது தியானித்து வந்தான். உறக்கங் கொள்ளும் நேரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டான். காலை வேளையிலும், மாலைப்போழ்திலும், பரமானந்தத்திஞல் தாண்டவம் புரிந்தான். பெருமானது கிருபா நோக்கம் தனக்குக் கிடைக்காமற் போனதைக் குறித்துப்புலம்பிஞன்.

'நந்தன்' கனகசபேசா! யாருக்கு என்ன தீங்கிழைத்தேன். ஒருவருக்கும் பொல்லாங்கு நினைத்தவனல்ல.

தங்களுக்கு ஒருவித அபசாரமும் செய்தவனல்லவே!

“ யாரினுங் கடையேன் யாரினுஞ் சிறியே
னென் பிழை பொறுப்பவர் யாரே
பாரினும் பெரிதாம் பொறுமையோய் நீயே
பாவியேன் பிழை பொறுத்திலையேல்,
ஊரினும் புகுத வொண்ணுமோ பாவியுடம்பை
வைத்துலாவவும் படுமோ,
சேரினு மெனைத்தான் சேர்த்திடார் பொதுவாச்
தெய்வத்துக்கடாதவனென்றே”

என வருந்தினான்.

ஓடையிலும், பட்சியிலும், மனிதனிலும், மரத்திலும், சுருங்கக் கூறின், எந்தெந்த விடத்தில் உயிரைக் காண்கின்றனனோ அந்தந்த விடத்தில் நடராஜரின் சன்னிதானம் இருப்பதாக உணர்ந்தான். இவ்வியப்பைத் தரும் உணர்வினால் அடிக்கடி ஓடையுடன் விளையாடியும், மரத்தை ஆலிங்கனம் செய்தும், பட்சியின்பின் ஓடியும், இன்னும் இத்திறப்பட்ட ஆச்சரியச் செய்கைகளைப் புரிந்தும் வந்தான். இக்காரியங்கள் நந்தனது உறவினர்கள் கொண்ட கொள்கையை உறுதிப்படுத்தின. மூடர்களான அவர்கள் என்னென்னவோ பரிகாரங்களைத் தேடினார்கள். அவனது பித்தத்தைத் தெளிவிக்க நந்தனைக் கயிற்றினால் இறுகக்கட்டியும், எவ்வளவோ சித்திரவதைகள் செய்தும் பார்த்தார்கள். ஒன்றிலும் பலன் ஏற்படவில்லை. தனக்கு இம்சைகள் செய்

யப்படும் காலத்திலும்கூட, அவர்களை நிந்திக்கத் தன் கவனத்தைத் தன் இதயத்தில் வாழும் நடராஜ மூர்த்தியினின்றும் திருப்பவில்லை. அவர்கள் இழைத்த இம்சைகள் பொறுக்கமுடியாமலிருக்குமானால் 'பிரபோ, தப்பிதம் இவர்களிடத்திலில்லை. தங்களது அநுமதியின்றி இவர்கள் இவ்விதம் செய்யமாட்டார்கள். பேதையான இவர்களை மன்னிக்கவேண்டும்' என்பான்.

அவனுக்கு இவ்வுலகத்திலுள்ள ஒவ்வொன்றும் தெய்வீகமாகத் தோன்றிற்று. உயிருள்ள பிராணிகளிடத்தில் அவனுக்குண்டாயிருந்த அன்பும், கருணையும் சொல்லத்தரமன்று. தரையில் ஊர்ந்து செல்லும் எறும்புகளுக்குச் சர்க்கரையைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுவான். சாலையிலுள்ள பூச்சிபுழுக்களை எடுத்து அப்புறத்தே விடுவான். சூரியனது வெப்பத்தினாலும், நடந்து செல்லும் மானிடர்களின் காலில் மிதிபட்டுப் போகாமல் காப்பாற்றியும்வருவான், சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடியும், பறவைகளின் இனிய கீதங்களைத் தன் காதாரக் கேட்டும் களிப்பெய்துவான்.

இது நிற்க, அறுவடைக்காலம் நெருங்கியது. அவனது இனத்தவர்கள் அவனுடன் கஷ்டப்பட்டதால் வயல் வேலைகளெல்லாம் தாமதப்பட்டன. வேதியன் சீற்றங்கொண்டு தன் பண்ணையாட்களை விரைவினில் அழைத்தான். நந்தன் தவிர மற்றவர்கள் யாவரும் சென்று அந்தணனிடம் தாமதப்பட்டதன் காரணத்

தையும் அவன் புத்திமாறாட்டத்தையும் பற்றி விவரமாகச் சொல்லினர். இதைக்கேட்ட அப்பிராமணன் வெகுவாகச் சினந்து அவர்களை அனுப்பிவிட்டான். நந்தனை உடனே தன்னிடம் வரும்படிக் கட்டளையுமிட்டான். அக்கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு வேதியனுக்குத் தீர்க்கமாகத் தண்டனிட்டு, அவனெதிரில் கைகளைக்கட்டி வாய்பொத்தி நின்றான். அம்மறையவன் அவன்வதனத்தில் பிரகாசிக்கும் தேஜஸையும், சாந்தத்தையும், சந்தோஷக்குறியையும் நோக்கிமிகவும்வியப்படைந்தான். மற்ற அடிமைகளைப்போல் நந்தன் சாதாரணமானவனல்லவென்றும், அவனைப்பற்றிக் குறைகூறிப் புலையர்கள் சொல்வது சுத்தப்பொய் யென்றும், நந்தன்பக்திவிசேஷத்தினால் செய்த செய்கைகளை அவர்கள் பித்தமென்றுரைத்தார்கள் என்பதையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி யெனத்தெளிந்தான்.

'சிதம்பரம் போக செலவு தரவேண்டும்' என்று நந்தன் கேட்டபொழுது அவ்வந்தணனுக்கு எரியும் தீயில் நெய் ஊற்றியது போலாயிற்று. பரிதாபத்துடனும், ஊக்கத்துடனும் விடைதரவேண்டுமென்று நந்தன் கேட்டமாதிரியானது கல்நெஞ்சம் படைத்தப் பிரபுவின் இருதயத்தை உலையின் மெழுகைப்போல் இளகச் செய்தது. ஒருபிழையும் செய்தறியாதவன் மரண தண்டனையைப் பெறும் குற்றஞ்சாட்டப்பட, நியாயாதிபதியினின்றும் வரும் மொழிகளை எவ்வளவு

மனத்தாங்கலோடு எதிர்பார்பானோ அவ்விதம் நந்தன் பிரபுவின் வாய்மொழிகளை மழையில்லாப் பயிர் மழையை எதிர்பார்ப்பதை போலவும் எதிர்பார்த்தான்.

வேதியனும் வாயைத்திறந்து மொழிவானாயினான். 'நந்தா! நீ உண்மையில நல்லவன். ஆனால் என்னமோ கெட்டவழியில் சென்றுவிட்டாய். சில நாட்களாக நீ உன்வேலைகளைச் சரிவர செய்வதில்லை. இப்போது அறுவடைக் காலம அணுகிவிட்டது. விளைச்சல்யாவும் அறுக்கப்படவேண்டும. நிலங்கள் யாவும அறுவடையான பின்பு நீ சிதம்பரம் செலலவிடை தருகின்றேன்' என்று சாந்தமாய்ப் பகர்ந்தான்.

இச்சொற்கள் வேதியன் வாயினின்றும் வெளிவந்தனவோ இல்லையோ நந்தன் ஆட்டம் ஆடிக்கொண்டு மான்போல் துள்ளி ஓரேபாய்ச்சலாக வயல்களுக்குச் சென்றான். நந்தன் அப்போதடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே கிடையாது. கொஞ்சநேரங் கழித்து நந்தன் மீளவும் தனவந்தனது வீட்டுப் புறங்கடையில் சென்று அவனைக் கூப்பிட்டான். அப்பிரா| 'எதற்காக என்னைக் கூப்பிட்டாய். யாது விசேஷம்' என்றான்.

'ஐயனே என்னுடன் தாங்கள் வயலுக்கு வரவேண்டும். வந்து கண்காணிக்க வேண்டும்' என்றான். வேதியன் இதில் ஏதோவிசேஷமிருக்கின்றது என்று தெரி

ந்து அவனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவன் பின் நடந்தான். புலன்களிலிருந்த ஒவ்வொரு பயிரும் ஆள் உயரம் வளர்ந்தும், முழத்திற்குமேலும் கதிர் நீண்டிருக்கக் கண்டு வேதியன் வியப்புக் கொண்டான். விளைச்சல் எல்லாம் அறுவடையாகி, தேர்ந்த நெல் மணிகள் பொன்னிறமாய் மலைபோல் அம்பாரமாகக் குவிக்கப்பட்டிருந்ததையும் கண்ணால் கண்டான். ஆயிரம் வேலி நிலங்களை ஒருவனே அறுவடைசெய்து சில மணி நேரத்திற்குள் அடித்து அம்பாரம் கட்டியதைக் காணக்காண வேதியன் அதிக ஆச்சரியங்கொண்டான். தானே நேரில் கண்ணாரக் கண்டும் அந்த வேதியன் நம்பிக்கைப்படவில்லை. கண்களைக் கசக்கிப்பார்த்தான். கனவுகாண்கிறேனோ என்று நினைத்தான். அவன்கண்டது கனவல்ல. அவனது கண்ணின் பிசகுமல்ல. உண்மையே. வாஸ்தவம் என்று வேதியன் உணர்ந்த பின்னர் 'நந்தா, இவ்வளவு வேலையையும் நீ ஒருவனாகவிருந்து செய்திருக்கவே முடியாது. உன் மூலமாகப் பகவான் எனது நிலங்களில் என்ன ஆச்சரியத்தையுண்டுபண்ணியிருக்கின்றார். இது உன் பக்தியின் விசேஷத்திற்கு வெகுமதி. இக்காரியம் ஒன்றே உனது பெருமையை, மடையனான எனக்குந் தெரிவிக்கின்றது. நீ தான் உண்மையான பக்தன். மாசிலாத மனத்தையுடையவன். உனக்கு ஒப்பானவர்கள் முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை என்றே சொல்வேன். சிறந்த பக்தனே, உன்னை எனது அடிமையாகக் கொண்டு எவ்வளவோ இன்னல்கள்

உனக்கு விளைவித்தேன். இந்தக்கணம் முதல் உனக்கு நான் ஊழியன். இந்தப் பூஸ்திதி யெல்லாம் உனக்கே சொந்தம். ஆகவே நீ என்னை ஆசிர்வதித்து உனக்கு அருமையும், அருகாமையாகவு முள்ள அந்தப் பெருமானை, நானும் அடைய எனக்கு உபதேசித் தருளுவாய்' என்றான்.

பக்தியின் வல்லமை இவ்வளவென்று நம்மில் பலர் உணராதிருக்கின்றனர். பக்தி அரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்யும் ஆற்றலுடையது. மலைகளைப புரட்டுகின்றது; அகன்ற ஆழியின் மீது தாவிச் செல்லும் சக்தியைத் தருவது. அதேபக்தி வேலையின் மீது செல்லும் நாவாய் நடுக்குறுவதேபோல் பிரபஞ்சத்தையும் நடுங்குறச்செய்யும் தன்மையையுடையது. அவ்வுயர்ந்தபக்தி எதைத்தான் செய்யாது. அதனால் ஆகாதகாரியம் எதுதான் இருக்கின்றது.

வியப்பும் களிப்பும் கொண்ட அந்தணன் நந்தனது கழலிணைகளில் வணங்கி நின்றான். ஆசார விஷயத்தில் நமது கொள்கைகளும் விதிகளும் கடுமையாக விருக்கின்றன. அப்படிக்கிருந்த போதிலும் மதவிஷயத்தில், அவைகள் அவ்வளவு கடுமையாக விருப்பதில்லை. நமது ஆலயங்களிலுள்ள பக்தர்களில் அநேகர் தாழ்ந்தவருணத்தில் பிறந்தவர்கள். சிலபக்தர்கள் மிகவும் இழிகுலத்தில் அவதரித்தவர்கள்.

"தாமரை பொன்முத்து சாமரைகோ ரோசனைபால்
பூமருதேன் பட்டு புனுகுசவ்வா—தாமழன்மற்
றெங்கே பிறந்தாலும் எள்ளாரே நல்லோர்கள்
எங்கே பிறந்தாலு மென்"

என்பதிற் கிணங்க நல்லவர்கள் எக்குடியிற் பிறந்தாலும் அறிவுடையவர்கள் இகழமாட்டார்கள். நந்தன் வாழ்ந்த காலத்திலும் அந்தணர்கள், பக்தர்கள் எக்குலத்தில் வதரித்தபோதிலும், அவர்களைப் போற்றி வணங்கி வந்தார்கள்.

வேதியன் தனக்குச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்ததைக் கண்டு மனம் நொந்து நந்தன் அவனைத் தூக்கி நிற்கவைத்து அவனது பாதங்களில் தான் விழுந்து விழுந்து சேவித்தான். தன்விழிகளில் அருவிபோல் நீர் சொரிய 'என் ஐயனே. பறைக்குலத்துதித்த அடிமையான என் காலில் விழத் தாங்கள் என்ன பாவமிழைத்தீர்கள்' என்றுசாவினுன். அதற்கு அம்மறையோன் 'நந்தா, இனி நீ பறையனுமல்ல, என் அடிமையுமல்ல. தூயமனதும், சிறந்தபக்தியும் படைத்தவன்நீ. யாதொருதடையுமின்றி நீ சிதம்பரம் செல்லலாம். நீ செல்வதன் முன் என்னை வாழ்த்திச் செல்வாயாக. உனக்கு இதுவரையில் நான்இழைத்த இன்னல்களை நீ மன்னித்துக்கடவுளின்கிருபைக்கு என்னை அருகனுக்கக் கடவாய்' என்றுரைத்துக்கொண்டே நந்தனதுகால்களை எடுத்துத் தன்சிரசின் மீதுவைத்துத் தனக்குப்

புத்தி புகட்டும்படி இறைஞ்சினான். இவ்வேண்டு கோளைக் கேட்ட நந்தன் அதிக வருத்தத்துடன் 'வேதவித்தே, புல்லறிவாளனாகிய நான் தங்களுக்கு என்ன உரைப்பேன். தாங்கள் எவ்விதம் தங்களுடைய மனைவி மக்களையும், பொருளையும் நிலத்தையும் கருத்துக்கொண்டு நேசிக்கின்றீர்களோ அவ்விதம் அகில உலகத்தையும், சராசரப்பொருள்களையும் படைத்துக் காத்து அழித்தும் வரும் பெருமானைத் தாங்கள் நேசிக்கவேண்டும். இப்படிச்செய்து வருவீர்களானால் கடவுளின் கருணைக்கு அருகராவீர். சிற்றறிவுடையோனை நான் இவ்வளவே தங்கட்குரைக்க முடியும்' என்று விநயமாகப்பதில் இறுத்தான்.

இவ்வண்ணம் தருமோபதேசம் செய்த நந்தனது பிரகாசமான முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்த்தான். தாயைப்பிரிந்த சேயைப்போல் நந்தனை விட்டுப் பிரியமனமில்லாதவனாய் மனத்தாங்கலோடு பிரிந்தான். நந்தனும் தன் தலைவனது பிரிவாற்றாமைக்கு அதிகமாக வருந்தினான். தில்லை நாதனைக்கண்டு சேவிக்கும் எண்ணம் அவனுக்கு அதிகமாக விருந்தபடியால் அதிகநேரம் அவ்விடம் தங்காமல் சிதம்பரம் நோக்கிப்புறப்பட்டான். நந்தன் சிறிதுதூரம் சென்றதும் வேதியன் பின்னே விரைவாக ஓடி 'நந்தா! ஞானக்கண்ணைத் தந்த நந்தா! என் சற்குருமணியே, மீளவும் எப்பொழுது உன்னைக்காணப் பெறுவேன். நீ எப்பொழுது

அவ்விடத்தினின்றும் திரும்பி வருவாய்' என்று வழி மறுத்துக்கேட்டான்.

அதற்கு நந்தன் 'ஐயா, இனி யான் திரும்பிவருவது அசாத்தியம். தங்களை நான் மீளவும் காண்பது என்பது முடியாது. தலைவரே, சிதம்பரம் சென்று மீண்டுவருவோர்யார்? பாவமே உருவான இப்பூமியில் மறுபடியும் வருவதற்கு மனமில்லாதவனாயிருக்கின்றேன்' என்றான்.

நந்தன் கூறியவற்றிற்குப் பொருள் இன்னதென்று அறியச் சக்தியற்றிருந்தான் அவ்வேதியன். கதையின் போக்கைக்கவனித்து வரும் நாம் அப்பக்தனுரைத்த ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் தெரிந்தவர்களாயிருக்கின்றோம்.

IV.

வேடனது வலையினின்றும் தப்பித்தோடும் மான் எவ்விதம் சந்தோஷமடையுமோ; அடிமைத்தனத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட அடிமை எவ்விதம் ஆனந்தமடைவானோ; ஆண் குழந்தையைப் பெற்ற மலடி எத்துணைய மகிழ் வெய்துவாளோ; பிறவிக் குருடன் திடீரென பார்வையைப்பெற்றால் எவ்வளவு களிப்பெய்துவானோ; பழந்தனமிழந்தவர் மீளவும் அதைப்பெற்றால் எப்படி மகிழ்ச்சியுறுவார்களோ; இழந்த மணியைப் புற்றரவு மறுபடியும் அடையின் எவ்விதம் ஆனந்தப்படுமோ அவ்விதம் நந்தன் உவகை பூத்தனன்.

'இழந்த மணிபுற்றர வெதிர்ந்ததென லானாள்
பழந்தனமிழந்தன படைத்தவரை யொத்தாள்
குழந்தையுயிர்ப்பித்தமலடிக்குவமை கொண்டாள்
உழந்து விழிபெற்றதோருயிர்ப்பொறையு மொத்தாள்'

என்று கம்பர், கணையாழிபெற்ற சீதாபிராட்டியார் அடைந்த ஆனந்தத்தின் அளவை ஒருவாறு வரையறுத்திருக்கின்றார். ஆனால் நந்தன் அச்சமயத்தில் பெற்றிருந்த பேரானந்தம் வரையறுக்க முடியாததாயிருந்தது. அவன் தனக்கும் தன் பிரானுக்கும் இடையில் தடையாக விருந்த அடிமைத்தனம் ஒழிந்ததைக் குறித்து அதிகமாகச் சந்தோஷமடைந்தான். சுவர்க்கத்தி

லிருந்த தேவர்கள் யாவரும் நந்தன் புல் வெளிகளின் மீது தாண்டவம் புரிந்து செல்லும் நேர்மையைக் கண்டு மனமகிழ்ந்தனர்.

அப்படி நடந்துபோகும்பொழுது நடையின் சிரமம் தோன்றாதிருக்கப்பாட்டுகளும் பாடினான்.

"நீட்டு மணிப்பொது நடஞ்செய் திருவடிகண்டேத்தச்
செல்கின்றேன் சிறியேன் முன்சென்ற வழியறியேன்,
காட்டுவழி கிடைத்திடுமோ நாட்டுவழி தருமோ,
காலிளைப்பு கண்டிடுமோ, காணுதோ களிப்பாம்,
மேட்டினிடை விடுத்திடுமோ, பள்ளத்தேவிடுமோ,
விவேகமெனுந் துணையுறுமோ வேடர் பயமுறுமோ,
ஈட்டுத் திருவடிச் சமுகஞ் காணவு நேர்ந்திடுமோ
வெப்படியோ திருவுளந்தானேது மறிந்திலனே"

என்று பாடிக்கொண்டே வழிநடந்தான்.

தேவர்கள், பக்தர்கள் மெய்மறந்து புரியும் நடனத்தைக் காணப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். அத்தோற்றமே மிகு அருமையானதென்றும் கருதுகின்றனர். அதைத் தவிர காணுதற்குரிய காட்சி வேறொன்றுங் கிடையாதென்றும் மதிக்கின்றனர். நந்தன் தில்லையை நாடிச் செல்லும் போது ஆனந்தக் கூத்தாடியதால் பூமியும் சந்தோஷமிகுதியால் அசைந்தாடியதுபோலும். புற்களும் களிப்பெய்தித் தங்கள் தலையை நிமிர்த்தி இப்படியும் அப்படியும் அசைந்தனபோலும். விண்

ணவர் யாவரும் ஆனந்த பாஷ்பங்கள் மாரியெனப் பொழிந்தனர்.

நந்தன் மனம் முழுமையும் தில்லை நாதனிடம் சென்றிருந்தது. தன்னை மறந்தான்; அவனது கண்கள் கனகசபேசனையே கண்டு கொண்டிருந்தன. அவனது புத்தியோ நடராஜனது பாதாரவிந்தத்தையடைய அவனை வற்புறுத்திக்கொண்டிருந்தது. பாம்பின் கால்களை பாம்புகளேயறியும். அதுபோல அன்பர்களன்றோ அன்பின் மகிமையை உணர்வார்கள்? மேலும் மலடியறிவளோ மக்கட்பேற்றின் இன்பத்தை? நந்தன் ஆனந்த மிகுதியால் நடனம் புரிவான். ஒவ்வோர் சமயம் கண்ணீரைப்பெருக்குவான். மற்றும் சிலநேரம் பொறுத்துப் புன்னகை புரிவான். சொற்பநாழிகைக்குள் ஆயிர வேலிநிலத்தை அறுவடை செய்யும் திறமைபெற்ற நந்தனுக்கு ஆதனூரிலிருந்து கொள்ளிடநதிக்கரைவரையில் நடந்து வந்தது ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. அவ்வாற்றின் கரையைச் சேர்ந்த நந்தன், வெள்ளப்பெருக்கெடுத்து இரு கரையும் புரண்டு, பக்கத்திலிருந்த விருட்சங்களையும், செடிகொடிகளையும், ஆடுமாடுகளையும், குடிசைகளையும், வேகமாக அடித்துச்செல்வதைக் கண்டான். அலைகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்த் தொடர்ந்துதோன்றி மறைந்தன.

அவ்வெள்ளத்தின் கம்பீரமான தோற்றமே தோற்

றம்! சிலவிடங்களில் தண்ணீரானது தன் நிலையுணராத கட் குடித்தவர்கள்போல் தடுமாறிநிலை தவறிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. இன்னும் சில பிரதேசத்தில், பிடரியைஉதறிக்கொண்டு கர்ச்சனைசெய்துவரும் சிங்கத்தைப்போல் சத்தம் செய்துகொண்டேஓடியது. மற்றொரு மருங்கில், கொழுத்து உருண்டு திரண்ட முசுப்பையுடைய காளைமாடுபோல அசைந்தசைந்து பிரவாகித்துக்கொண்டிருந்தது. மற்றோர் புறத்தில் பெரிய மலைப்பாம்புபோல் அவ்வாற்றின் நீர் ஊர்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. இவ்விதம் கொந்தளித்துச் செல்லும் ஆற்றை நந்தன் கண்டான்.

நந்தன் சிதம்பரத்திற்குச் சென்ற அந்நாளில் இருப்புப்பாதையும் புகை வண்டியும் கிடையாது. அவரது காலத்துக்குப் பின் பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்னர்தான் அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. புகைவண்டியை நந்தன் கண்டிருப்பாராயின் 'இதோ என் கடவுள் இருக்கிறார். மதத்தையும், சாதியையும், வயதையும் அந்தஸ்தையும் கொஞ்சமும் பொருட்படுத்தாமல் எப்படிப்பட்டவர்களையும், அவரவர்கள் செல்ல விரும்பும் இடங்களுக்குக் கண்ணுக்குத்தோற்றாதகோர் சக்தியினாலும் பிரணவ சத்தத்துடனும், ஓங்காரத்தொனியுடனும் இது ஒலித்துக்கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கின்றது. இவ்விதம் ஒலித்துச் செல்வதால் இப்புகை வண்டி உலகமே சப்தத்திலாயது என்றும் உலகம் சப்த

மயம் என்றும் வெளிப்படுத்துகிறது." என்று உடனே சொல்லியிருப்பான். கவனித்து ஆராய்ந்து விசாரிப் போமானால் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தத்துவம் நிறைந்திருப்பது புலனாகும்.

வெள்ளப் பெருக்கெடுத்துச் செல்லும் அந் நதியை யணுகி 'இப்புனிதப் புனலும் என் தலைவனைப்பற்றிப் பாடி நடனம் புரிகிறது. நானும் அதைப்பின் பற்றுவேன்' என்று தானும் நடனம் புரிந்து பாடலுற்றான்.

அச்சமயத்தில் ஓர் ஓடம் அவன் நின்றிருந்த கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. அமாவாசை யிருள் போன்ற நிறமுடையவன் ஒருவன் அதைச் செலுத்திக் கொண்டுவந்தான். அவனுடைய முகம் சூரியனது வெப்பத்தினால் பின்னும் கருகிப்போயிருந்தது. தேகம் முழுவதும் வெயர்வை கொட்டிக்கொண்டுமிருந்தது. ஆனால் அவன் மெய்யினில் திருநீறு பூசப்பட்டிருந்ததால் கற்பூர மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

நந்தன் அவ்வோடமோட்டியைக் கண்டதும் அவனை வணங்கினான். ஏனென்றால் அவனுடைய கண்களுக்கு அப்படகோட்டி நடராஜனாகத் தோன்றினான். அப்படகினில் அக்கரை செல்லவமர்ந்தான். அமர்ந்த பின் அப்பாசலில் உட்கார்ந்திருந்த மற்றவர்கள் யாவரும் அதியாச் சரியப்படும்படி நடனசிகாமணியின்

என்றம் அழியாத புகழைப் பாடலானான்.

" அம்பலத்தரசே யருமருந்தே
யானந்தத்தேனே யருள்விருந்தே
பொதுநடத்தரசே புண்ணியனே
புலவரெலாம்புகழ் கண்ணியனே.
படனவிவேக பரம்பரவேதா
நடனசபேச சிதம்பரநாதா
அரிபிரமாதியர் தேடியநாதா
அரகரசிவசிவ ஆடியபாதா
அம்பரவிம்ப சிதம்பரநாதா
அஞ்சிதரஞ்சித குஞ்சிதபாதா
இக்கரைகடந்திடி லக்கரையே
இருப்பது சிதம்பரசர்க்கரையே
என்னுயிருடம்பொடு சித்தமுதே
இனிப்பது நடராஜபுத்தமுதே
ஐயர்திருச்சபை யாடகமே
ஆடுதலானந்த நாடகமே
நடராஜனெல்லார்க்கு நல்லவனே
நல்லவெலாஞ் செயவல்லவனே
ஆனந்தநாடகங் கண்டோமேபர
மானந்த மோனங்கொண்டோமே
நடராஜவள்ளலை நாடுதலே
நன்தொழிலாம் விளையாடுதலே
அருட்பொது நடமிடுதாண்டவனே
யருட்பெருஞ்சோதி யென்றாண்டவனே
நடராஜர்பாட்டே நறும்பாட்டு
ஞாலத்தார்பாட்டெல்லாம் வெறும்பாட்டு

சிதம்பரப்பாட்டே திருப்பாட்டு
சீவர்கள்பாட்டெல்லாந் தெருப்பாட்டு
அம்பலப்பாட்டே யருட்பாட்டு
அல்லாதபாட்டெல்லாம் மருட்பாட்டு
அம்பலவாணனை நாடினனே
அவனடியாரொடுங் கூடினனே"

என்று நந்தன் பக்திமேலீட்டினால் தில்லை நாதனின் மகிமையைக் குறித்து வெகுவாகப்பாடினான்.

அந்தத்தோணியும் ஆற்றில் நடனம் புரிந்தது. நந்தனும் அதனுள் ஆடினான். அவனுடன் அதில் அமர்ந்தவர்களனைவருமே ஆடினர். கறுத்த முகந்தனையுடைய செம்படவனுமதன் துடுப்பை மறந்து நடனம்புரிவோர்களுடன் சேர்ந்து ஆடினான். உலகத்திலுள்ளவர்கள் யாவருமே சேர்ந்து ஆடும்படியான அருமையான ஆட்டம். அதைக்காண்பதே ஒருபெரிய கொண்டாட்டம். இவ்வளவு மகிமைபொருந்திய ஆட்டம் அரை நாழிகையே நிகழ்ந்தது. இவ்வளவுபேர் அப்படகில் நடனம்புரிய இப்படியும் அப்படியும் அசைந்து அசைந்து ஒருவரும் துடுப்பினால் தள்ளாமலே தானாக அக்கரையை அப்படகு அடைந்தது. நந்தன் ஒரே குதியாக அக்கரையின்மீது குதிக்கலானான். நடராஜமூர்த்தியின் க்ஷேத்திரத்தில் தன் பாதங்களை ஊன்றினான். வெகுநாளாகக்காணவேண்டுமென்று அவாவுற்ற தில்லையைச்சேர்ந்தான்.

தன்னை அக்கரையில்சேர்த்த அப்படகோட்டிக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைத் தன் மடியிலிருந்து எடுத்துக்கொடுத்தான். ஆனால் அவ்வெளிய செம்படவன் கண்களிலிருந்து நீரைப்பெருக்கி "என் தலைவ, என் ஐயனே, தாங்கள் இனிப்பறையனல்ல; கடவுள் தங்களைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டு விட்டார். நானே பறையர்க்கடிமை. தங்களிடமிருந்து ஒருகாசும் வாங்கேன்" என்று நந்தன் கொடுக்கவந்ததை மறுத்தான்.

கொள்ளிடத்தைக் கடந்து அக்கரையைச் சேரப் பத்து நிமிடங்களேயானாலும் அச்சிறிது நேரத்திற்குள் அவ்வுண்மைப்பக்தன் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு ஒரு கூட்டத்தவர்களால் வணங்கிப் போற்றப்பட்டான். நந்தனை அவர்கள் சூழ்ந்துசென்றனர். படகோட்டி தன்படகை விட்டுவிட்டான். வியாபாரி தன் வணிகத்தொழிலை மறந்தான்; உழவன் தன் உழுதொழிலை மறந்தான்; ஒவ்வொருவனும் தன் தன் தொழிலை கவனியாது விட்டான். நந்தனைச் சூழ்ந்து அனைவரும் ஆனந்தத் தாண்டவம் புரியத் தலைப்பட்டார்கள்.

தில்லை நாதன் கோயிலின் கோபுரம் சற்றுத்தூரத்தில் கம்பீரமாய் விளங்குவதை நந்தன் கண்டான். அவ்வழகிய விமானம் அவனை அழைத்ததுபோலும் அவன் மனதிற்குத் தோன்றிற்று. அங்கிருந்தபடியே அவன்

நிமிர்ந்து பார்த்தான். தரைமீது சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்து "ஆ, என் ஐயனே, தங்களுடைய ஆணையினால் அகில உலகமெல்லாம் அதனதன் வேலையைச் செய்து வருகின்றது. தங்களைப்போன்ற ஆகாயம் எல்லோரையும் தன் கீழ் அடக்கிப் பரந்திருக்கின்றது. தங்களது பக்கத்திலுள்ள நட்சத்திரச் செல்வத்தினிடையிலும், மலைகள் நதிகள் இவைகளின் மத்தியில் கொசுவைப்போன்ற யான் எங்கிருக்கின்றேன்? அல்லும் பகலும் அலைகளால் அரற்றும் ஆழியில் ஒரு துளியாக வேனும் இருக்கத்தகுந்தவனா நான்? என்னைவிட அந்த நீர்த்துளி எத்துணைய மேம்பாடுற்றிருக்கின்றது. பேதையாகிய என்னைவிட அது ஞாயிற்றின் வெப்பத்தையும், வருணனின் தண்புனலையும் சுகமாகப்பாவிக்கும் தன்மையைப் பெற்றிருக்கின்றது. அவ்வெண்மணற் குன்றுகளும் தங்கள் கிருபைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கின்றன. என்ன ஆச்சரியம். தேவதேவனே, தங்களது திருக்கோயில்போல் ஸ்திரமாகப் பேதையான யான் நிலத்தில் நின்று கொண்டிருக்கின்றேன். காற்று மும்முரமாக அடிப்பினும், வெயில் உக்கிரமாகத் தீய்ப்பினும் சரி இதைவிட்டுப் பெயரேன். தமது திவ்விய ரூபத்தையே தியானித்துக் கொண்டிருப்பேன். யார் என்ன சொல்லினும், கவனிக்கவுமாட்டேன்; காது கொடுத்துக் கேட்கவுமாட்டேன்" என்றுரைத்தான்.

நடராஜ மூர்த்தியின் திவ்விய மங்கள ரூபத்தை இதயத்தில் பதித்து தியானித்துக் கொண்டிருந்தபடியினால், குயில்கள் கூவும் சோலைகளின் மீதும் மற்றுமுள்ள காட்சிகளிலும் தன் கவனத்தைச் செலுத்தினவனல்லன். எங்கு நோக்கினும் அங்குக் கனகசபேசனது விக்கிரகத்தைக் காண்பதுபோலிருந்தது.

சற்று தூரத்தில் ஆலயத்தின் கோபுரவாசல் நந்தனுக்குப் புலப்பட்டது. அதைக்கண்ணுற்றதும் அவன் பரவசமடைந்து சொல்லலுற்றான். 'இதோ கைலாயத்தின் வாயில் திறந்திருக்கின்றது. புண்ணியர்கள் ஒருதரம் நுழைவார்களானால் மீளவும் அதினின்று வெளிவரமாட்டார்கள். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் இதனுட் புகுந்தவர் தம் பக்தி மேலீட்டினால் பெருமானைப்பாடி மீண்டும் வெளிவந்திலர். கவிகளுக்கரசாக விளங்கியிருந்த அப்பர் சுவாமியும் வேதம்போன்ற பாடல்களைப் பாடி இக்கைலாயத்தினுட் சென்றவர் திரும்பவும் வெளிவந்தவரல்லர். இதே கோபுரவாயிலுள் நுழைந்த சுந்தரரும், பரமாத்மாவுடன் கலந்து சுகமனுபவித்து வெளியேறினவரல்லர். சகோதரர்களே! இனத்தவர்களே! நண்பர்களே! இக்கோபுரவாயிலினுள் தான் பகவான் இருக்கின்றார். இதேயிடத்தில் இல்லாமலுமிருக்கின்றார். உருவத்துடனும் உருவமில்லாதும் இருக்கின்றார் நடனம் புரிந்தும், நடனம் புரியாதுமிருக்கின்றார். அவரது சன்னிதானத்தில்

மூடன் அறிவைப பெறுகின்றான். இதே இடத்தில் தான் அறிஞர்கள் தங்கள் அறிவை இழக்கின்றனர். இங்கு தான் அவர் ஆகாயமாகவும, ஒளியாகவும் தோன்றுகின்றார். இப்பிரதேசத்தில் அவர் சிருஷ்டி கர்த்தவாகவும், சம்ஹாரஞ் செய்பவராகவும இருக்கின்றார் என்றியமபியவாறு ஆலயத்தினருகே வாசலாணன்' அவனுடன் பக்தர் குழாமும் தொடர்நது சென்றது

VII.

நடராஜமூர்த்தியைச் சேர்த்துத்தில்லையில் மூவாயிரம் தீட்சதர்களிருந்துவந்தனர். அக்காலத்தில் தீட்சதர்கள்யாவரும் ஆசாரத்திலும், ஒழுக்கத்திலும் சிறந்துவிளங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் சமஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தார்கள். இப்பொழுதுள்ள தீட்சதர்கள் ஆசாரங்குன்றியவர்களாகவும், பாஷாபிவிர்த்திகுன்றியவர்களாவுமிருக்கிறார்கள். இப்பொழுதுள்ளவர்கள் உச்சிக்குடுமிவைத்துக்கொள்வதில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஆர்வங்கொண்டிருக்கின்றார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அக்காலத்தவர்கள் தெய்வபக்தியில் ஆர்வங்கொண்டிருந்தனர். நமதுதேசத்தில் சூரியனும் சந்திரனும்தவிர மற்றவைகள் எல்லாம் தாழ்வடைந்துவிட்டன.

நந்தன்மேல்நடந்துசென்றானாலும் தான் இழிகுலத்துதித்தவன் என்பதை மறந்தவனல்லன். தீட்சதர்களனைவரும் அக்கூட்டத்தினரையும், அதன்நடுவில் பரமசிவனேபோல்விளங்கியிருந்த நந்தனையுங்கண்டு, அவன்பறைக்குலத்தினன் அவனருகே உயர்குலத்தவர்ளாகிய தாங்கள் செல்லுவதும்கூடாதுஎன்று சற்றுதூரத்திலேயே நின்றுகவனித்தார்கள். அவனது முகத்தில் தேஜஸ்ஜொலித்ததைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர். நந்தன் ஆலயத்தையணுக அதிகஉற்சாகத்தையும் ஊக்

சுக்கையுமடைந்தான். இதுகாறும் அவனது வதனத்தில் பிரகாசித்துவந்த தேஜஸ்பின்னும் அதிகமாக ஜொலித்தது.

அப்பொழுது சாயங்காலம். சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் சந்திரன் தன் தண்ணென்கிரணங்களைப் பரப்பி நீலநிறம் வாய்ந்த வானில் வெண்டாமரையேபோல் விளங்கினன். அம்மதியைக்கண்டு அவன் பாடலுற்றான்.

"தன்னையறிந் தின்பமுற வெண்ணிலாவே—ஒரு
   தந்திரநீ சொல்ல வேண்டும் வெண்ணிலாவே.
நாதமுடிமே லிருந்த வெண்ணிலாவே—அங்கு
   நானும்வர வேண்டு கின்றேன் வெண்ணிலாவே.
சச்சிதா நந்தக் கடலில் வெண்ணிலாவே—நானுந்
   தாழ்ந்துவிழ வேண்டுகின்றேன் வெண்ணிலாவே.
இராப்பகலில்லாவிடத்தே வெண்ணிலாவே—நானும்
   இருக்க வெண்ணி வாடுகின்றேன் வெண்ணிலாவே.
வித்தில்லாமலே விளைந்த வெண்ணிலாவே—நீதான்
   விளைந்த வண்ணமேது சொல்லாய்வெண்ணிலாவே.
ஞானமாய் விளங்கும் வெண்ணிலாவே—ஒரு
   ஞானநெறி சொல்லு கண்டாய் வெண்ணிலாவே."

என்று இனிமையாகப்பாடி அதை உற்றுநோக்கிப் பேசுவானாயினன். 'ஏ, தண்மதியே, லோகநாயகனை பரமசிவன் தலையின்மீது அமர்ந்திருக்க நீ என்ன தவமியற்றினாய். அத்தவத்தை யெனக்குத் தெரிவிக்கமாட்டாயா? பகவானது அன்பிற்குப் பாத்திரமாக

ஒருவழி புகலாயோ? அக்கருணையங் கடலில்யானும் சேர்ந்துய்ய ஒருமார்க்கத்தையெனக்குக்காட்டாயோ? யாவருக்கும் மதியளிக்கும் தண்மதியே, அடியேனுக்கு மாத்திரம் அம்மதியைத் தராதிருப்பது நேராமோ? எனது ஆத்மநாதனை நான் அடைய ஒரு ஞான நெறியை எனக்குக் காட்டுவாயா? நீமாத்திரம் அவருடைய சிரசில் வீற்றிருக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கின்றாயே யா-இஃதென்னபட்சபாதம். உன்னைச் சடையில் தாங்கிக்கொண்டிருப்பதனால் அவர் கௌரவமடைகின்றார் போலும்." என்று தன்னை மறந்து பக்திவசப்பட்டுப்பேசிக்கொண்டே செல்லலானான். அவனது மனம் முழுமையும் கனகசபேசனிடம் சென்றிருந்தது. எங்கணும் நடராஜ மயமாக அவனுக்குத்தோற்றியது. கண்ணபிரானைக் காதலித்த கோபிகாஸ்திரீகளின் கண்ணிற்கு எங்கும் கிருஷ்ணனைத் தோன்றியது போல் நந்தன் விழிகளுக்கு எங்கும் நடராஜமூர்த்தியாகத் தென்பட்டது. இம்மாதிரி தோன்றுவதற்குச் சிறந்த பக்தியே காரணம். இச்சிறந்த பக்தியைத்தான் தாயுமான சுவாமியாரும் சிலாகித்துத் தெள்ளிய இனிய நடையில்,

"சங்கர சங்கர சம்பு—சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதிய ஜோதியுமாகி எனக்
கானந்த மாயறிவாய் நின் றிலங்குஞ்

சோதி மெண்ணியாய்த் தோன்றி அவன்
சொல்லாத வார்த்தையைச் சொன்னாண்டி தோழி

சங்கர சங்கர சம்பு—சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு"

என்று பாடியிருக்கின்றார்.

நந்தன் பற்பலவிதமாகப் பெருமானைத் தோத்திரஞ் செய்தான். இனிய கீதங்களைப்பாடி வேண்டினான். எதற்கும் பகவான் அவன் மீது கிருபை பாலிக்காதது கண்டு அவன் மிகவும் வருந்தலானான். அவன் ஊணும் கொண்டிலன்; உறக்கமுங் கொண்டிலன். அல்லும் பகலும் தில்லை நாதனை தியானஞ் செய்து பார்த்தான். யாவும் பயனற்றுப் போனதைக் கண்டு நந்தன்,

"பட முடியாதினித் துயரம் பட முடியாதரசே, [தென்
பட்டதெல்லாம் போது மிந்தப் பயந்தீர்த்துப் பொழு
னுடலுயிராதிய வெல்லாம் நீ யெடுத்துக் கொண்டுன்
னுடலுயிராதிய வெல்லா முவந்தெனக் கேயளிப்பாய.
வடலூற சிற்றம்பலத்தே வாழ்வாயென் கண்ணூண்!
மணியே! யென்குருமணியே! மாணிக்கமணியே!
நடன சிகாமணியே! யென்னவ மணியே! ஞான
நன்மணியே! பொன்மணியே! நடராஜ மணியே.!

என்றும்

வாழையடி வாழை யெனவந்த திருக்கூட்ட மரபினில்
யாரொருவனன்றோ வகையறியே னிந்த [தகுமோ,
வேழை படும் பாடுனக்குத் திருவுளச் சம்மதமோ விது
விதுமுறையோ விது தருமந்தானோ
மாழை மணிப் பொது நடஞ்செய் வள்ளால் யானுனக்கு
மகனலனோ நீ யெனக்கு வாய்த்த தந்தை யிலையோ
கோழை யுலகுயிர்த் துயரமினிப் பொறுக்க மாட்டேன்
கொடுத்தருணின் னருளொளியைக் கொடுத்தருளிப்
[பொழுதே"

என்று உருக்கமாய்ப் பாடித் தன்மீது அருள்பாலி க்கும்படி வேண்டினான். தனக்குவேறுகதி யொரு வருமிலையாதென்றும், அடையும் மார்க்கம் இன்ன தென்று உபதேசிப்பவருமிலை யென்றும் தாங்களே எனக்குத் தஞ்சம் என்று அடைக்கலம் புகத்தீர்மானி த்துத் தன் இருகைகளையும் சிரசிற் கூப்பி, சாஷ்டாங்க மாகத் தரைமிசைப் பணிந்து.

"கருணை நிதியே! யபய மபயம்,
கனகா கரனே! யபய மபயம்,
அருணடகனே! யபய மபயம்,
அடிகாவமலா வபய மபயம்,
தருண தவனே! யபய மபயந்,
தனி நாயகனே! யபய மபயம்,
தெருணடுறுவா! யபய மபயந்,
திருவம் பலவா! வபய மபயம்"

(என்று கீதம்பாடி நின்றான்)

இவ்வபய மொழியைக் கேட்ட கனகசபேசன் மனமிரங்கி இனி பக்தனைச் சோதிக்காது, விரைவினில் அவனைச் சன்னிதானத்திற்கு அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தேசங் கொண்டார். தில்லை தீட்சதர் யாவரும் அயர்ந்து உறக்கங் கொண்டிருக்க ஏக காலத்தில் அனைவரும் ஒரேமாதிரியான கனவைக் காணும்படி செய்தார். ஒவ்வொருவரும் பக்தர்கள் யாவரினும் மேலானவனும் பரிசுத்தமானவனும் பறைக்குல பக்தனுமான நந்தனை அந்தணகுலத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி நடராஜ மூர்த்தி ஆக்ஞாபித்ததாகக்கனவு கண்டனர்.

பொழுதும் புலர்ந்தது. கதிரவன் குணதிசையில் உதிக்கலானான். பறைக்குல பக்தனை நந்தன் பிராமணர் குலத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் வைபவத்தைத் தானும் நேரில் கண்டு ஆனந்தங்கொள்ள விரைவாகச் சாகரத்தில் நீராடி, காவியங்கி தரித்ததுபோல் செவ்வானம்பரப்பி உதயமானான். உஷத்காலத்தில் பிராமணர்கள் எல்லோரும் நன்னீராடி, திருநீறணிந்து, உருத்திராக்ஷ மாலையைக் கழுத்திலணிந்து ஆலயத்தின் கண்ணுள்ள பொது மண்டபமான தேவசபையில் வந்மர்ந்தார்கள்.

VIII.

தீட்சதர்களனைவரும் தேவசபையில் வந்தமர்ந்த பின்னர், அவர்களின் மூத்தவரும், அறிஞருமான அப்பய்ய தீட்சதரவர்கள் அவை நடுவில் எழுந்திருந்து, இரவிற் தாம் கண்ட கனவைச் செப்பலுற்றார். தாம் உறங்கும்போது தம் கண்முன்பாக நடராஜமூர்த்தி தோன்றியவிதத்தையும், நந்தனை அக்கினியில் குளிப்பித்து அந்தணர் குலத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும் வழியை அவர் சொல்லிய விதத்தையும் எடுத்துக் கூறினார். அவருக்கு அடுத்தபடியில் பெரியவரான குப்பண்ண தீட்சதர் சபையோருக்குத் தாம் கண்ட சொப்பனத்தை வெளியிட்டு அப்பய்ய தீட்சதர் கூறியதை ஆமோதித்தார். அதன் பிறகு, சுப்பய்ய தீட்சதர் முற் கூறிய இருவருக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து அவர்கள் வெளியிட்டதைப்போல் தானும் கனவு கண்டதாகக் கூறினார். ஒரேமாதிரியான கனவை எல்லோரும் கண்டிருப்பதைக்கேட்க வியப்படைவதாகவும் அவர் கூறினார். அவருக்குப்பின் நடராஜதீட்சதரும் அவ்வாறே உரைத்தார். மற்றுமுள்ள ஏனைய தீட்சதர்களும் ஒரே தடவையாக எழுந்திருந்து அதே சொப்பனத்தைத் தாங்களும் கண்டதாக ஏகோபித்துரைத்தார்கள்.

தில்லை நாதனென நடராஜமூர்த்தி தங்களுக்கு ஆக்ஞாபித்த பிரகாரம் உடனே நந்தனை பிராமண வரு

ணத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள அச்சபையினர் யாவரும் தீர்மானித்தனர். பறையனைப் பிராமணனாக்க வேண்டுவனவெல்லாம் சேர்க்கப்பட்டது. அக்கினி வளர்த்த வேண்டிய முயற்சிகள் நடந்தன.

நிற்க, நந்தன் இதுகாறும் மயக்கம் கொண்டிருந்தவன், அப்பொழுதுதான் தெளிந்து விழித்தான். தில்லை நாதனை வாய்விட்டுத் தோத்திரஞ் செய்யவும் சக்தியற்றிருந்தான். கடவுள் தன் மீது கிருபாநோக்கம் பாலிக்காததனால் விசனமடைந்தான். ஏதேனும் வாய்திறந்து சொல்லவும் முடியாதிருந்தது. துக்கம் அவனது தொண்டையில் அடைத்துக் கொண்டது போலும் அவன் உணர்ந்தான். தன்னுடைய பிரார்த்தனைகள்யாவும் வியர்த்தமானதைக்காண அதிக துயரமடைந்தான். அப்பொழுதுதான் தீட்சதர்களனைவரும் ஒரு கூட்டமாக அவன் முன்வரலாயினார். வந்ததும் அவர்கள், அவன் ஆச்சரியப்படும்படி வணங்கினார்கள். அவர்கள், தாங்கள் கண்ட விந்தையான கனவை அவனுக்குரைத்தார்கள்.

நந்தனை அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு, தென்னண்டை மாடவீதியின் கோடியை அணுகினார்கள். அவ்விடத்தில் அக்கினிமூட்டப்பட்டிருந்தது. பக்தியே அவதாரமெடுத்த நந்தன் உடனே ஜ்வலித்துக் கொழுந்து விட்டெரியும் தீயில் குதித்துவிட்டான். அக்

ணத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள அச்சபையினர் யாவரும் தீர்மானித்தனர். பறையனைப் பிராமணனாக்க வேண்டு வனவெல்லாம் சேர்க்கப்பட்டது. அக்கினி வளர்த்த வேண்டிய முயற்சிகள் நடந்தன.

நிற்க, நந்தன் இதுகாறும் மயக்கம் கொண்டிருந்த வன், அப்பொழுதுதான் தெளிந்து விழித்தான். தில்லை நாதனை வாய்விட்டுத் தோத்திரஞ் செய்யவும் சக்தியற்றிருந்தான். கடவுள் தன் மீது கிருபாநோக் கம் பாலிக்காததனால் விசனமடைந்தான். ஏதேனும் வாய்திறந்து சொல்லவும் முடியாதிருந்தது. துக்கம் அவனது தொண்டையில் அடைத்துக் கொண்டது போலும் அவன் உணர்ந்தான். தன்னுடைய பிரார்த் தனைகள்யாவும் வியர்த்தமானதைக்காண அதிக துயர மடைந்தான். அப்பொழுதுதான் தீட்சதர்களனைவ ரும் ஒரு கூட்டமாக அவன் முன்வரலாயினர். வந்த தும் அவர்கள், அவன் ஆச்சரியப்படும்படி வணங்கி னர்கள். அவர்கள், தாங்கள் கண்ட விந்தையான கனவை அவனுக்குரைத்தார்கள்.

நந்தனை அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு, தென்ன ண்டை மாடவீதியின் கோடியை அணுகினார்கள். அவ் விடத்தில் அக்கினிமூட்டப்பட்டிருந்தது. பக்தியே அவதாரமெடுத்த நந்தன் உடனே ஜ்வலித்துக் கொழு ந்து விட்டெரியும் தீயில் குதித்துவிட்டான். அக்

கினி, நாற்புறமுஞ் சூழ்ந்து எரியும்பொழுது நந்தன் பக்திகொண்டு பேசலுற்றான். "என் தந்தையின் கழலிணைகள் கார்காலத்துச் சந்திரனது குளிர்ச்சி பொருந்திய கிரணங்களைப் போலும், விடாது வீசும் தென்றற் காற்றைப் போலவும், எப்பொழுதும் சுரந்துகொண்டேயிருக்கும் நீரூற்றைப் போலும், தேனீக்கள் ஒன்று சேர்ந்து ரீங்காரஞ் செய்யும் குரலம் போன்றும் இவ்வக்கினி குளிர்ந்திருக்கின்றது" என்று அவன் களிப்புடன் பேசுவானாயினான்.

தீயில் குதித்த நந்தன் வாட்டமின்றி சந்தோஷமாக மந்தகாச முகத்துடன் வீற்றிருப்பதைக் கண்டு மற்றவர்கள் வியப்படைந்து, 'பக்தசிரேஷ்டனே! அக்கினியில் குதித்தும் அது உன்னைத் தகிக்காது; ஜலமும் உன்னை நனைக்கமுடியாது; கட்கமும் உன்னை ஊடுருவிச் செல்லாது; காற்று உன்னை அசைக்கவும் இயலாது. உனது பறைக்குலப்பிறவி அக்கினியால் கொளுத்தப்பட்டுப் போய்விட்டது. இனிநீ பிராமணனாக மாறிவிட்டனை. உனது கர்மாக்கள்யாவும் இத்தீயினால் தகிக்கப்பட்டு, இப்பொழுது பரிசுத்தனாக விளங்குகின்றாய் என்றுரைத்தனர்.

இந்துமதத்தின் ஐதீகங்கள் எல்லாம் உண்மையானவை. இன்றையவரையிலும் கூட இந்துக்கள், கொழுந்து விட்டெரியும்தணலின்மீது, 'நெருப்புத்திருநாள்'

கொண்டாட்டத்தில் திரௌபதியின் மகிமையை உறுதிப்படுத்த அக்கினியின்மீது நடக்கின்றனர். அப்பக்தர்கள், தங்களால் செய்யக்கூடாத அருமையான காரியங்களை அவர்கள் வழிபடுங்கடவுளின் பக்திவிசேஷத்தினால் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் பெறுகின்றனர்.

ஒவ்வொரு வருஷமும் தென்இந்தியா இருப்புப்பாதை வண்டித்தொடர் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்திற்கு எண்ணிறந்த அன்பர்களைச் சுமந்து செல்கின்றது. அக்கூட்டத்தவர்கள் யாவரும் பக்தியுடன் செல்பவர்களல்லர். சிலரே பகவானின் பக்தி கொண்டு செல்கின்றனர்.

நந்தன் அக்கினியில் குளித்து ஒருவித பாதையின்றி பரிசுத்தமாக எழுந்திருந்தான். தங்கத்தை உருக்க உருக்க மாற்று அதிகரிப்பதைப் போலும், இரத்தினத்தைச் சாணையிலிட்டுத் தீட்டத் தீட்ட நீரோட்டமும், பிரகாசமுமடைவதைப்போலவும், சந்தனக்கட்டையைக் கல்லில் உரைக்க உரைக்க நன்மணங்கமழ்வதுபோலும், அவன் பொலிவடைந்து விளங்கினான். எரிச்சலையும், தேகபாதையையும் கொடுக்கும் வெந்தணல் அவனுக்குக் குளிர்ச்சியையும், ஆரோக்கியத்தையும் கொடுத்தது.

தென்னண்டைமாடவீதியினின்றும் அம்மறையவர்

கள் கீழ்க்கோபுரவாயிலின் மூலமாக அவனையழைத்துச் சென்றனர். சுப்பிரமணியசுவாமி சந்நிதியின் பக்கமாகவும், சதுர குளத்தின் ஓரமாகவும், தேவசபையைக்கடந்து கோவிந்தராஜப் பெருமாளுக்கும், நடனம்புரியும் நடராஜபிரானுக்கும் நடுவிலிருந்த பொது மண்டபத்தையடைந்தார்கள். விவாக நாளன்று மணமகள் சர்வாபரணாலங்கிருதையாகி, மணமகனின் கையைப்பிடித்துச் செல்ல எவ்வளவு ஆனந்தமும் பரவசமும் அடைவாளோ; அவ்வளவுக்கதிகமான ஆனந்தத்துடன் வேதம் போன்ற இனிமையான பாட்டுகளைப்பாடிக் கொண்டே அவன் தேவசன்னிதானத்தையடைந்தான். அதேயிடத்தில் நால்வரில் ஒருவரான அப்பர் சுவாமிகள் ஒருகாலத்தில் நின்றுபக்தி நிறைந்த பாட்டைப் பாடியிருக்கின்றார். அதுபின்வருமாறு.

“அரியானை யந்தணர்தஞ் சிந்தையானை
யருமறையி னகத்தானை யணுவையார்க்குந்
தெரியாத தத்துவனைத் தேனைப்பாலைத்
திகழொளியைத் தேவர்கடங்கோனை மற்றைக்
கரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக்
கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்துநின்ற
பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே”

அச்சன்னிதியில், மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் பக்தியினால் ஆனந்த பரவசமடைந்து உபநிஷத்துக்கள்

போன்ற கவிகளைப் பாடியிருக்கின்றார். அந்த நடராஜருடைய முன்னிலையில் துறவிகளுக்கு வேந்தரே போன்ற தாயுமான சுவாமியாரும் தம்விழிகளில் நீர் பெருக, வேதமனைய பாட்டுகளை வெளியிட்டிருக்கின்றார். தங்களின் பிற்காலத்தில் தோன்றும் பக்தர்கள் தங்களைப்பின்பற்றும்படி நன்னோக்கங்கொண்டு அவர்கள் உபதேசம் போன்ற பாட்டுகளை வெளியிட்டனர் போலும். அப்பெரியார்கள் நின்று பாடிய இடத்திலே நந்தன் நின்றுகொண்டிருந்தான். கனகசபையின் இருபுறத்திலுமுள்ள பெரிய மணிகள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. இதனிடையில் அப்பய்ய தீட்சதர் கர்ப்பக்கிருகத்தினுள் சென்று பகவானுக்குப் பூஜைகள்செய்து கற்பூர ஆரத்தி செய்தார். அன்று புதியதாக அந்தணவருணத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட பக்தனை முன்னிட்டு, தேவாலயத்தில் விசேஷபூஜையும் நடந்தது.

அஜோமுகி அசுரனிடமிருந்து விடுபட்ட சீதாபிராட்டியார் எவ்விதம் தன் நாதராம் ஸ்ரீராமரை இறுகக்கட்டிக் கொண்டனளோ, அதைப்போலும்; தன் நாயகனும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா தன்னிடம் வராததனால் வருந்தின ராதை, அவர்வரக் கண்டு விரைந்து சென்று ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டதைப் போலவும், பறையனான நந்தன் தன் இருதய கமலவாசனும், பக்திக்குறைவிடமும், அன்புக்களஞ்சியமுமான

அழகுமிக்க நடராஜமூர்த்தியை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளத்தாவிச் சென்றான்.

நடராஜமூர்த்தி தமது நான்கு கரங்களிலொன்றில் என்றும் அழியாத ஆத்மஜோதியையும், தமது வலது காலினால் மாயையை அழுத்தி, இடதுகாலை உயரத்தூக்கி நிற்கின்றார். அவ்விதம் நம்முடைய இடதுகாலைத் தூக்கியிருப்பதினால் பக்தர்கள், தண்ணிழலளிக்கும் ஆலமரம்போல் விளங்கும் அதன் கீழ் சரணமடைய வேண்டுமென்றே ஒருபாதத்தைத் தூக்கி நிற்கின்றார்.

பறைக்குலத்தில் தோன்றிய நந்தன் அந்தணர்குலத்தில் மறைந்தனன். பிரமணனான நந்தன் மீளவும் அழியாத தனிப்பெருஞ் ஜோதியும், பரம்பொருளுமான காணுதற்கரிய நடராஜமூர்த்தத்தில் ஜோதியாகி ஐக்கியமானான்.

நந்தனது சிஷ்யர்களும், மற்றுமுள்ள தீட்சதர்களும் ஆச்சரியத்தினால் ஒன்றுந் தோன்றாது ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டார்கள். சில நிமிடங்கள் கழிந்த பின்னர் அவர்கள் தங்கள் உணர்ச்சிபெற்று பின்வரும்விதம் மொழிவாராயினர்.

“ஓ! சாந்தமூர்த்தியே! நடராஜா! தங்களது அடிமையாகி நிதமும் தங்களைப் பிரார்த்தித்து வழிபட்ட எங்களது பக்தியெல்லாம் தேவரீருடைய பாதகமலங்

களைக் கழுவும் நீராகவிருந்தபோதும். நந்தன் எப்பொழுதும் தங்களை யடையவேண்டுமென்று தியானித்து வந்ததுமன்றித் தன் ஆன்மாவைத் தேவரீருக்குத் தியாகமுஞ் செய்திருக்கின்றான். அவன் தேவரீரது அன்பைப் பெறுவது முறைமையே. வேதங்களின் இனிய ரசமே! அமிர்தமே! தெவிட்டாத தேனே! தயாநிதியே! தேவரீரது கிருபாகடாக்ஷத்தை விவரிப்பாருமுண்டோ? ஏ நடராஜா" வென்றுரைத்தனர்.

அவ்விடமிருந்த பக்தர்கள் எல்லோரும் "நடராஜ நடராஜ, நர்த்தன சுந்தர நடராஜா" என்று ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிந்தனர்.

IX.

வாசகர்களே! இதைக்கண்டு நீவிர் குறைகூற வேண்டாம். சைதன்னிய முனிவர் தண்ணீரில் பிரதிபலித்த சந்திரனைக் கண்டு வெகு வேகமாகப் பின் சென்ற விஷயத்தைக் கவனத்திற் கொள்ளுங்கள். பைத்தியக்காரனும், தத்துவசாஸ்திரியும், காதலனும் ஓரினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவ்விதமான பக்திசிறப்புற்றதல்ல. பக்தியானது ஜோதியைவிட மேலானதல்ல. ஜோதியும் உண்மைப்பக்தியைக்காட்டிலும் சிறப்பானது மல்ல. பக்தியேயாகட்டும் அல்லது ஜோதியேயாகட்டும் சலனமின்றி ஒரே நிலையுடனும், சாசுவதமாகவும், உறுதியாகவுமிருக்க வேண்டும். அப்படிக்கின்றி திடீரென்று மேல்கிளம்பிப் பாழ்செய்யும் எரிமலையைப் போலிராமல், சலனமின்றி அசைத்தற்கரிதான இமயமலையைப் போலும், எப்பொழுதும் பிரவாகித்து, வறட்சியையடையாத கங்கையைப்போலும், என்றென்றும் நடனம் புரிந்து, இளைப்பையே யடையாத நடராஜமூர்த்தியைப் போலும் இருக்கவேண்டும்.

பரமானந்தத்தைத் தரக்கூடிய நந்தனது திவ்விய சரிதத்தை ஒருவாறுகூறி முடித்துவிட்டோம். நாம் இரவில் உறங்கும் தருவாயில் நடராஜரைப் பற்றியும் அவரது உண்மைப்பக்தனை பறைக்குலத்தில் தோன்றிய நந்தனைக் குறித்தும் சொற்பனங்காண்போமாக.

அப்படிக்கண்ட கனவின் விஷயங்கள் நம்மனதில் பதியும்மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் அவர்களைக் குறித்துக் கனாக்காண்போமாக.

எவ்விஷயத்தையும் தத்துவத்தின்கீழ் கொண்டு வரும் தத்துவ சாஸ்திரிகள் நந்தனை ஆதனூர் அடிமையென்றும் அவனது சரித்திரம் கட்டுக்கதையென்றும் ஒருபோதும் கருதமாட்டார்கள். நந்தன் ஆத்மாவென்றும், பரம்பொருளான பரமானந்தம் என்றுமே எண்ணுவார்கள். "பரமானந்தமே பிரமம், அவ்வானந்தத்தினின்றும் சராசரப் பொருள்கள் யாவும் உற்பவித்து ஆனந்தமாகவே காலங்கழிக்கின்றன. அவைகள் மரணமடையுங்கால் மீளவும் அப்பரமானந்தத்திலேயே மறைகின்றன." என்று தைத்திரோபநிஷத்து முழங்குகின்றதை அத்தத்துவசாஸ்திரிகள் மறவாமல் கவனத்தில் கொள்ளுவார்கள்.

நந்தன் அசுத்தமே உறைவிடமான பறைச்சேரியில் பிறந்தது ஒவ்வொருவரும இரத்தத்திலும் சதையிலும் ஆனவிஷயத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனுடைய தேகமும் பறைத்தன்மை வாய்ந்திருக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. அது பரிசுத்தமடைய பிராயச்சித்தங்கள் செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியம். ஆகவே ஒவ்வொருவரும் உபநிஷத்துக்கள் என்ற புனிதநீரில் மூழ்கி எழுந்திருக்கவேண்

௫௯. அதுவேபோதுமான பிராயச்சித்தம்.

நந்தன் வேதியனுக்குப் பிறவிமுதல் அடிமையாக விருந்ததைப்போல் நாமும் நமது உதரத்திற்கு அடிமைகளாகவும் எல்லையற்ற ஆசைகளுக்கு ஊழியக்காரர்களாகவும் இருக்கின்றோம். வழிபடுவதற்குப் பல்லாயிரம் சில்லரைதெய்வங்கள் நந்தனுக்கிருப்பதைப்போல நமக்கும் தேகசௌக்கியம், மூடநம்பிக்கை, டம்பம், வீண்பிரக்கியாதி, சுயநலம் இன்னும் இவைபோன்றவைகள் இருக்கின்றன. இவைகளை அறவே ஒழித்தால்தான் நாம் நற்பதவியடையலாம்.

மௌனமாகவும், கம்பீரமாகவுமுள்ள கோபுரங்களில் அறிவிற்கெட்டாததோர் அதிசயத்துவமிருக்கின்றது. உயர்ந்த மதில்களிலும், திறந்த கோபுரவாயில்களிலும் ஆலயத்திலும், அறிதற்கரிய தத்துவம் குடிகொண்டிருக்கின்றது.

தீட்சதர்கள் சொர்க்கத்தின்வாயில் காப்பாளிகள் போன்றவர்கள். அவர்கள் நந்தனைத் தீயிற்குளிப்பித்து திருச்சன்னிதானத்தை யடையச்செய்யவல்லவர்கள். பறைக்குலபக்தசிரோமணியான நந்தனை நடராஜர்முன் நிறுத்தி பொய்சொல்வோரும், கொடியரும் காணுதற்கரிய பகவானது சன்னிதியையடைந்து அவரில் தானுமொன்றெனக்கலந்தான். கற்பூரம் தீயில்மறைந்தொழிகின்றதைப்போலும், சர்க்கரையும் உப்பும் நீரி

விண்ணிறைந்து மறைவதைப் போலவும், உறைபனிக்கட்டி கடலில் கரைந்து மறைகின்றதைப் போலும், பேரொளிச் சுடரிலிட்டு மெழுகின்று அதில் சங்கமின்றி அடங்குவதைப் போலவும், நந்தன் தனிப்பெருஞ்சோதியில் ஐக்கியமானான்.

நந்தன் இறந்தான் என்று ஒருவரும் எண்ணக்கூடாது. நின்றால் அவனது ஆன்மா என்றும் அழியாது. அது இவ்வுலகத்திலும் அவ்வுலகத்திலும் எப்பொழுதும் எக்காரணங்கொண்டும் மரிக்காது. இன்றைக்குச் சுமார் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் பிறந்த, பிறந்த நந்தனது திவ்விய சரித்திரத்தை இன்றும் நாம் படித்தும் கேட்டும் ஆனந்தப்படுகின்றோம். இதற்கு முக்கிய காரணம் அவனது அழியாப் பக்தியேயன்றி வேறெதுவுமில்லை. ஒவ்வொரு வருடத்திலும் மார்கழி மாதத்தில் பக்தர்கள் நந்தன் கீர்த்தனைகள் வெள்ளாடை தரித்து; அழகிய மாலைகள் பூண்டு பஜனைக்குச் செல்வன் பிரமணைகளுடைய பாடியும் நடராஜபிரானின் ஆனந்தத்தாண்டவத்தை பற்றியும் பாடுவார்கள். பாடி ஆனந்தக்கூத்தாடுவார்கள்.

வாசகர்களே! அன்பு மிகுந்த வாசகர்களே! நாம் யாவரும் பகவானிடத்தில் பக்தி கொள்ள முற்படுவோமாக. நந்தன் நின்றவிடத்தில நாமும் நிற்க முன் வருவோமாக. ஈசப்பெருமானின் சன்னிதியை யடைக்

து விரைவில் நாமும் அவரது சரண நிழலையடைந்து களைப்பற்றிருப்போமாக.

'நந்தன் சரித்திரம் ஆனந்தம்' என்று கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் பாடியருளியிருக்கின்றார். அத்தகைய சரித்திரத்தை மனத்தில்பதிய படிப்பவரும் காதாரக் கேட்பவரும், மனமாரசிந்திப்பவரும் கருணைக்கடலான நடராஜமூர்த்தியின் அருளைப் பெற்று இன்புறுவாராக.

முற்றிற்று.

[திருநாவுக்கரசு பிரஸ், ஆரணி.]